

Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn

Contents

Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2: Gia Nhập 7/5	3
3. Chương 3: Ngày Đầu Đã Thích Gây Sự	5
4. Chương 4: Đổi Lớp Trưởng	7
5. Chương 5: Ý Đồ Của Tên Chó Chết	8
6. Chương 6: Đoàn Kết Là Đây	10
7. Chương 7: Hai Đứa Bạn Thân_chuyện Quá Khứ	11
8. Chương 8: Quay Bài Một Tiết Sử	13
9. Chương 9: Học Kỳ 2 Với Chuyển Biến Mới	14
10. Chương 10: Giờ Thể Dục Diễn Kịch Vui Vẻ	15
11. Chương 11: Chuyện Của Những Ngày Thường	16
12. Chương 12: Tuyển Học Sinh Giỏi	18
13. Chương 13: Có Thể Lấy Lòng Nhưng Không Được Hạ Bệ	21
14. Chương 14: Câu Chuyện Về Bản Kiểm Điểm	23
15. Chương 15: Kết Thúc, 7/5... Tạm Biệt!	24
16. Chương 16: Ngoại Truyện: Những Chuyện Chưa Kể	26

Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn

Giới thiệu

Thể loại: Truyện teenTrích đoạn:"Bạn tên là gì vậy?" Một cô bạn mang theo mái tóc xoăn và đôi mắt long lanh nhìn tôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/im-lang-ma-nghe-noi-loan>

1. Chương 1: Mở Đầu

- Từ ví dụ trên chúng ta cần nhớ Qui tắc Muốn nhân một đa thức với một đa thức ta nhân mỗi hạng tử của đa thức này với từng hạng tử của đa thức kia rồi cộng các tích với nhau, còn nữa,... bla bla...

Tiếng Thầy dạy Toán lảm nhảm sao nghe mà giống như hát ca ru ngủ đến thế

Tôi phía dưới cơ bản là không tập trung được, buổi trưa thức chơi game, bây giờ đã 8h30 tối, ông còn định lảm nhảm tới bao giờ nữa hả...

Nhìn mặt mấy đứa còn lại cũng có khôn lên được chút nào sao??? Tôi chỉ biết đường ngán ngẩm lắc đầu

- Chán quá

- Câu cửa miệng ngày nào cũng nghe - Thảo Vy ngồi bên cạnh nhếch môi - ngày mai đi nhận lớp rồi mà bây giờ cũng không được thanh thản, khoảng thời gian phiêu lưu sắp tan biến từ đây

...

Trên đường đi về, mẹ tôi nhận được cuộc điện thoại, khoảng 5 phút thì tắt máy

- Con học lớp 7/5 đấy, mẹ vừa hỏi rồi, không chung lớp với thằng Quân đâu

”Ặc??? Không chung á? Chán chết ... ”

Ayia, cái tin này kể ra có tí buồn, nhưng mà, nghĩ thông rồi vẫn cảm tạ trời đất, cái thằng chú họ đó không chung thì một mình ta tung hoành, khỏi phải sợ tên đó mách lẻo

Không biết bạn bè có ai nhỉ? Nhưng tự nhiên lại bị chuyển vào lớp cuối, ông già nào sắp thế không biết???

- Còn nữa - mẹ tôi nói tiếp - mẹ thằng Quân nói nếu thích thì sẽ xin cho con cùng lớp với nó, ý con thế nào?

- Thôi khỏi, ăn rồi cứ dính dính lấy nhau cũng có được cái gì đâu - Cảm nhận trong lòng thì khỏi miêu tả chắc ai cũng đoán được, tôi chỉ trề môi

Mẹ tôi nhìn qua kính chiếu hậu thấy biểu cảm đó liền không ưng ý

- Chú cháu mà thế à? Con phải học tập nó, ăn suốt ngày đọc truyện không lo học hành. nó thì học bài suốt ngày, làm được chức tổ trưởng trong lớp, còn con thì thường dân, haizz...

- Ô thế nó cũng có được học sinh giỏi đâu, yếu môn Toán mà mẹ còn cần nhần gì, thầy Toán mà biết thì nó cũng tiêu đời rồi, điểm trung bình còn thấp hơn con, làm mấy chức đó hại dân hại nước, không bao che cho tội nó có khi lại còn bị xử hội đồng

Hơ hơ, còn nữa mà con không thích nói thôi mẹ thân mến, nó dính vào mấy vụ yêu đương đó, xớ, chả qua là ta không thèm để tâm thôi, đường nào quan hệ chú cháu ta đây cũng chả có gì là đặc biệt, chỉ được xứng danh với quan hệ chó mèo

Reng!!!

Tôi với tay tắt chiếc đồng hồ thân yêu, cái vật tôi ghét nhất trong phòng ngủ riêng. nhưng mà cũng nhờ có nó nên tôi mới không phải nghe lý thuyết của thầy cô trên giường

Bước xuống giường nhẹ vươn vai một cái, đến khi mơn man nhìn xung quanh tôi mới phát hiện, quái nó, con mèo nhà tôi sao nó lại vào đây được???

Đảo mắt một vòng xem nào... À, là nó nhảy từ cửa sổ vào, thảo nào tối hôm qua đập trúng cái gì êm êm, nhưng, nếu mẹ biết được thì nó cũng tiêu đời

Tôi nhẹ nhàng xách nó rồi quần thẳng ra khỏi phòng, mẹ tôi đi ngang qua

- Mới sáng đã tìm mèo, muốn làm đồng loại à?

- =.=!

” Thế thì mẹ nghĩ mẹ cũng là người chắc? ”

- Ra ăn sáng đi rồi ba chở lên trường xem lớp

- Biết rồi thì xem làm gì nữa?

- Không xem lớp thì xem bạn, xem cô, con này nói hay nhờ???

- Chắc zậy - cười cười rồi lủi đi nhanh, không lại nghe giọng ca vàng anh rống lên lần nữa

Nhanh chóng làm VSCN. tôi thay bộ đồ đồng phục thường ngày rồi ra bàn ăn sáng

...

- Chào ba con đi

Tôi ảo não nhìn ba đang tươi cười

- Ừm, tí nữa ba đón, vào trường đi

Rồi ba tôi lái xe đi, đợi khi bóng xe khuất sau con hẻm nhỏ, tôi mới tiến vào trường

Đương nhiên, việc đầu tiên chính là nhìn ngó xung quanh xem có gì thay đổi? Thực ra cũng chẳng có gì, chỉ mỗi băng rôn khẩu hiệu ” 2015 2016 cùng nhau tiến lên ”

- Hey!!! - phía xa, cái bóng liêu xiêu nhỏ bé vẫy tay tôi

Mắt đã cận, với cái khoảng cách xa tận chân trời ấy, tôi chỉ biết nheo mắt lại nhìn

- À ha, Linh lùn - tôi cứ thế hét lên, tưởng chừng như xung quanh không có ai

Mọi người bắt đầu hướng mắt về tôi, có người còn bụm miệng cười, có gì vui sao???

- Bạn có cần phải gọi công khai thế? - Linh lườm tôi một cái

Tưởng tượng như đây mà là cái thời của một trăm năm sau, có khi cú lườm ấy còn chế lửa được là đằng khác

Nguyễn Diệu Linh là bạn khi tôi còn cuối cấp tiểu học, lúc đó chúng tôi không chung trường nhưng cùng học kèm, cũng không thân mấy, sau này lên lớp 6 mới nói chuyện như thường, nói chung, tóm lại là rất bình thường, nhưng mà, có mỗi đặc điểm dễ nhận dạng nhất, lùn vô đối. Còn hơn thế nữa, không biết là thật hay giả, tin đồn loan ngày càng rộng rãi, nó thích thằng Quân chính là thằng chú của tôi, nghe nói còn kết nghĩa cái gì gì đó, giống như kiểu huynh đệ tương tàn, để tôi coi, rốt cuộc hai người là bạn thân kiểu như tôi vừa nói hay là thân kiểu như thân ai nấy lo

- Bạn lớp nào? Thứ 7/1 - Diệu Linh cười cười

- Chắc 7/5, hôm qua mẹ nói, thôi để zô coi thử có đứa nào quen chung lớp không?

Rồi sau đó, thằng tóc vào chỗ dán danh sách đồng nghệt như kiến kia, để coi, ừm, Nguyễn Lê Thảo Vy??? haha, chung lớp rồi, có gì cùng nổi loạn, hai con Song Tử thì ai đấu lại, còn Thu Phương nữa (con bạn cùng lớp năm ngoái, đồng hạng điểm trung bình), dò tiếp nào? Mai Vũ Xuân My, cái tên này nghe quen, à, cái gì ấy nhỉ, hot girl lấy lưng của khối đây mà, nghe đâu bọn học sinh đồn là hiền khối phải nói, ngoan khối phải chê, chả bao giờ xưng mày tao, con trai thì thích, con gái thì gato, xem ra phải gặp mặt một lần mới được

- Lên lớp đi - Thảo Vy đứng sau tôi từ hồi nào, còn có Thu Phương bên cạnh

- Ừm, lên

2. Chương 2: Gia Nhập 7/5

Nhanh chóng dò được lớp 7/5, tôi cùng Thảo Vy bước vào, cảnh được đập vào trước mắt đầu tiên chính là mớ hỗn loạn kia. nhìn xung quanh xem, có gì ngoài những đứa cá biệt của khối, xem ra năm nay zui rồi- Hầu như đều là lớp cũ của tổ chuyển lên - Thảo Vy cười cười rồi nhanh chóng nhập bọn

Tôi chỉ biết đứng ngơ đó một lúc rồi cùng Thu Phương chọn chỗ ngồi thích hợp, những bàn đầu đều bị mấy đứa nam sinh giành chỗ rồi,thôi thì ngồi bàn cuối vậy, tôi chọn dãy ba

- Sao ngồi xa thế? - Thu Phương thắc mắc

- Tí nữa đường nào chả đổi lại, lo xa

Mấy bọn xung quanh khối phải nói,phân làm ba phe, một phe tụi con gái ngồi bàn tán xem ai học giỏi nhất, ai soái nhất, ai khả ái nhất...Còn bọn con trai thì không giống trí tưởng tượng của tôi lắm, ngồi gác chân lên bàn đầu rồi? Xoắn tay áo kiểu giang hồ đầu rồi? Sao lại ngồi như cả lũ mỹ nam an tĩnh thế kia? Tính đi đóng phim học đường à?

Vẫn là một góc được tụ tập đông nhất, à, phe thứ 3 là đây, toàn anh chị đại, cũng được xem là hạng nhất nhì trong khối rồi

Tôi lắc đầu, thầm nghĩ chắc cũng phải đăng kí một phe chứ nhỉ?

- Cô giáo vào đây ơi - một " thằng nhỏ " chạy vào làm cả đám nhao hét cả lên, chỗ ngồi cũng lộn xộn chẳng đâu ra đâu

Tưởng tượng sau cánh cửa lớp kia, thân hình nữ la sát nào hiện ra tôi đều không dám tưởng tượng tới

- Sao còn đứng ngoài đây cậu kia? Mau vào đi

Ể??? Cái giọng này nghe quen quen, hình như đã...

Rồi tôi, vừa nhìn cái thân hình được gọi là chẳng mấy uyển chuyển bước vào, tôi liền muốn phun máu cho đỡ tức chết, cô chủ nhiệm năm nay hiển nhiên chẳng ai khác ngoài bà la sát dạy Thể Dục của trường, tôi rồi, tôi rồi

- Thật là hối hận vì đã không xin chuyển lớp - đầu đó lãnh lút giọng của nữ sinh

- Năm nay hài thế không biết - tôi ngán ngẩm lắc đầu

- Tớ hiểu bạn mà - Thảo Vy cười cười rồi ngồi xuống bên cạnh Thu Phương

Vào lớp, công việc thiêng liêng đầu tiên mà cô Hiệp làm, bất cứ học sinh nào cũng dám nghĩ tới đó là...

Lấy điện thoại ra, sau đó ấn ấn mấy phát, sau đó lại cười cười nói nói như tự kỉ với cái điện thoại, sau đó lại đi ra ngoài

- Haizz... - bạn nữ ngồi cách tôi hai bàn có chút than thở - người này cũng được coi là giáo viên sao?

- Ê tụi bây - cái giọng lãnh lút của Nhung, cô bạn tôi chỉ biết chứ không chơi, vang lên thật rõ làm mọi người chú ý - tí nữa bầu ai làm lớp trưởng?

- Xuân My kìa - ý kiến 1

- Đúng, Xuân My đi - ý kiến 2

- Xuân My hoặc Trung Hiếu - ý kiến 3

Những ý kiến sau thì đương nhiên cũng tương tự, tôi nhìn ngó xung quanh, mặc dù nghe danh đã nổi nhưng sao tôi vẫn chưa thấy được cái người tên Xuân My đó nhỉ? Cậu ta ngồi ở xó nào vậy

- Năm nay không có Trung ngó học chung chắc Xuân My buồn rồi - một người ở một góc ngồi nói

- Đúng đúng

Cả lớp lại bắt đầu rộn lên, cứ thế mà chuyển chủ đề

- Hey! - tôi huýt tay Thảo Vy - Xuân My là đứa nào á?

- Ngay trước mặt đó

- Hả? - Tôi bất giác ngẩn đầu lên, thế ra người tôi tìm này giờ ở ngay trước tôi à

4 chữ thôi, trùng hợp quá mức. Tuy là vẫn chưa thấy được mặt nhưng không thể không ấn tượng một điều, mái tóc của người tên Xuân My này thật sự là rất dài, nhìn bóng lưng đã biết là một người vô cùng ôn hòa, tôi nghiêng đầu ngó một cái, đôi môi của cô ấy thoáng có ý cười, ngại chăng???

Rồi cô giáo vào lớp, sau đó tiếng hành phân chỗ ngồi, chia đều học sinh giỏi cho từng tổ, tôi tổ 3, vẫn giữ nguyên chỗ cũ, tôi được phân làm tổ trưởng, hình như là tổ tôi có tới 3 đứa học sinh giỏi, một là tôi, hai đương nhiên là mỹ nữ họ Mai ngồi trước mặt kia, ba là cậu bạn cao cao gầy gầy ngay cả tôi cũng không biết tên nữa, cậu ta ngồi ở đầu bàn, suốt buổi tới giờ hầu như đều im lặng không nói, thôi, người ta không thích hòa nhập thì hà cớ gì ta đây phải bắt chuyện. Lớp phó học tập là Mai Vũ Xuân My nghe còn có lí đôi chút, nhưng mà, Võ Trọng Tấn làm lớp trưởng, điều này thật sự là bất bình thường, hấn chung lớp với tôi năm ngoái, học không mấy sôi nổi, hơn nữa điểm trung bình còn đứng sau tôi, nói chung, xét cho cùng chỉ suy về được người bình thường, cái lớp này bầu cũng phải có căn cứ chứ, tính bầu theo phong trào à? Hơn nữa, GVCN còn nhiệt liệt ủng hộ, thật chẳng ra thể thống gì

- Lớp phó học tập ghi lại tên các tổ trưởng trong lớp đi rồi phân công việc phụ trách môn giảng thêm trên lớp

- Bạn tên gì vậy? - cô bạn có mái tóc dài quay xuống nhìn tôi chớp chớp mắt khá đáng yêu cùng một nụ cười duyên

- Phạm Thanh Thùy đó - tôi cũng trẻ môi, Mai Vũ Xuân Mỹ trong truyền thuyết đây sao??

Thật không thể tin được, cuối cùng cũng thấy được mặt, bản thân tự nhiên thấy có chút ngưỡng mộ người đối diện

Rồi cô chủ nhiệm bỗng ngạc nhiên, mắt bả dán vào danh sách

- Đoàn Ngọc Quý là trai hay gái?

Cả đám học sinh trong lớp được phen cười phá lên như ong vỡ tổ, tôi chả hiểu gì, chỉ biết dường như bà cô giáo này thật có ý trên người rõ ràng trong danh sách đã phân rõ giới, là cô giả ngơ hay đúng là cô ngơ thật vậy?

- Trai ạ - Cậu bạn cùng tổ lúc nãy tôi còn khá thắc mắc lên tiếng, ồ, chắc cậu ta là Đoàn Ngọc Quý rồi

Ngay cả cô bạn lớp phó học tập cũng không nhịn cười được thì còn nói sao đây?

- Cô hiểu sao cũng được ạ

Vẫn còn người chọc tiếp được này, có cảm giác thú vị với cái lớp mới rồi đấy, nhưng mà, tuyệt đối vẫn nên giữ khoảng cách, chỉ nên học tính tốt, còn tính xấu, xem như tham khảo mà áp dụng cho từng trường hợp

Được một lúc, mọi học sinh chép thời khóa biểu trên lớp rồi giải tán, mai bắt đầu học chính thức rồi, Phạm Thanh Thùy, cố lên cố lên cố lên, điều quan trọng phải nói đến ba lần, may chỉ có thể một là an toàn trở về với danh hiệu học sinh giỏi, hai là lột thân tiên tiến về đồng nghĩa với việc bị xử trâm, nghĩ đến thôi cũng đã thấy thật rợn người, một năm chiến đấu, tuyệt đối không bỏ cuộc

3. Chương 3: Ngày Đầu Đã Thích Gây Sự

Reng!!! - tiếng đồng hồ kêuTôi mệt mỗi năm ì ra một lát, rồi lơ mơ đưa tay trong không trung mà cúp đi cái báo thức quái đản kia, toàn thân ê nhứt muốn lết cũng không xong, toì rồi, chắc lại tại hôm qua sung sức trên công viên với mấy đứa bạn quá nên mới thành ra thế này, trên cả thảm hại...

Tôi cố vươn vai dậy, hít thật sâu, những ánh nắng chói chang của buổi sớm ban mai len lỏi trong từng khe cửa sổ, sao giống chuyện cổ tích thế này...

Được khoảng 5 phút sau, tôi mới hoàn thành được công việc lết xuống giường, mở cửa ra nào

- Ayia!!! - vấp phải con mèo trước phòng

Nó nhìn tôi bằng ánh mắt chả mấy thiện cảm rồi hất mình bỏ đi

- Nhìn gì mà nhìn? Mới sáng thích gây chuyện à?

Tôi lườm lại nó rồi tiến thẳng vào nhà vệ sinh, nhanh chóng VSCN rồi thay đồ, quần vài quyển vở vào cặp rồi bỏ ra bàn ăn

- Sáng nay ăn gì vậy mẹ?

- Thích ăn gì? - mẹ tôi loay hoay trong bếp nhưng vẫn không quên quay sang mỉm cười ý chào buổi sáng, rồi nhìn tôi ngán ngẩm lắc đầu - con gái đầu tóc thế à? Mau đi chỉnh lại

- Chết ai đâu - tôi nhếch mép

- Nói là làm, con phải biết giữ hình tượng chứ, chả ra dáng thiếu nữ lớp 7 chút nào

- Thôi đi mẹ, con còn thiếu nhi

Nói thì vẫn nói chứ tôi vẫn tò mò chạy lại cái gương gần đó

- Chà! Đúng thật là cái đầu mình không được đàn hoàn cho lắm

- Nếu đi chấm điểm có khi cái ổ quạ còn được điểm trang trí đẹp hơn cả cái đầu con đây
- Con thừa biết
- Sửa soạn đẹp cho trai ngắm à?

Cái giọng nghe mà khó ưa kinh khủng, đương nhiên là anh tôi ngay sau đó từ trong phòng ngủ bước ra, điệu bộ vô cùng khó coi, khinh khỉnh nhìn tôi

- Nhìn gì mà nhìn? Lo đi chuẩn bị đi, trễ học cho chừa

Nói ra thì quan hệ giữa hai anh em tôi không mấy tốt lành cho lắm, gặp nhau là cãi, ai có anh hay chị chắc cũng hiểu được, nhưng, có một sự việc dựa trên lý thuyết gia đình đều không công bằng, chính là khi bàn luận về việc gì, tôi cũng là người gánh hậu quả nặng nhất, việc gì có quyền hưởng lợi lớn, đều là anh tôi phụ trách, haizz, cuộc đời khó tránh đau thương

Rồi hai anh em nhanh chóng ăn sáng rồi đi học

Khi tôi đến trường thì còn thời gian trống khá nhiều, khoảng 30 phút nữa mới vào lớp, sân trường còn vắng nên tôi lên lớp trước

Rầm!!! - Tôi mạnh bạo đá chiếc cửa lớp ra, e hèm, đầu năm nổi loạn tí

Tôi ngó vào, chỉ thấy một thằng nam sinh đang loay hoay với chiếc cặp của nó, à, Đoàn Ngọc Quý, có nên chào hỏi cậu ta không nhỉ?

Tôi nhẹ nhàng bước tới, càng tới gần sao thấy mùi sát khí càng nồng nặc, nhìn mặt cậu ta cũng không được bình yên cho lắm, thế là tôi lủi sang một đường bên cạnh đi xuống bàn mình

Chưa kịp ngồi xuống ghế, đã có người sang tìm tôi

- Hey! Thù, có bút xóa không cho mượn đi - là Quân đây mà
- Ừm, đợi tí - tôi lục trong cặp mình ra cây bút xóa, lười nhác không muốn ra ngoài nên tiện tay quần thẳng ra cửa sổ cho hắt - nhớ trả

Rồi Quân cầm lấy bút chạy đi, còn thằng nam sinh kia cứ đứng ngây ra đó nhìn tôi, ặc, tôi làm gì sai sao???

Cứ thế thời gian trong lớp trôi nhanh, được khoảng lâu sau thì mọi người đã đông đủ

Không khí trong lớp nhộn nhịp hẳn lên, ai ai cũng thoải mái cười đùa, tôi chả quen nhiều người, thôi thì tốt nhất là an phận ngồi một chỗ

Trời ngoài kia đang mưa, thế là buổi chào cờ đầu tuần được hủy bỏ, sau khi vào lớp, tôi tiến hành đi kiểm tra vở soạn Ngữ Văn của mọi người

Lên bàn đầu xem nào

Cầm quyển vở in họ tên Đoàn Ngọc Quý trên bàn, tôi neho mắt lật từng trang, khó nhìn quá khó nhìn quá, chữ xấu thế này ai đọc cho ra, mới đầu năm đã cầu thả thế này

- Bữa sau viết chữ đẹp đẹp giúp tớ, nhá? - Tôi cố ý nhấn mạnh chữ cuối rồi bỏ xuống đó một bàn, đi tới bàn tiếp theo, có vẻ chữ đã đẹp hơn rồi, nhưng mà cậu bạn sở hữu quyển vở này ở trước mặt tôi vẫn còn nói chuyện, không quản là không được mà
- Im lặng coi - tôi cao giọng làm cậu ta chú ý

Người này kể ra hình như có chút gọi là tí hon, nói chính xác còn thấp hơn cả cô bạn Nguyễn Diệu Linh

- Sao? Đầu năm nói nhiều thế? Đừng tưởng là tổ trưởng thì ngon nhé

Cậu ta còn dám ngênh mặt nhìn tôi, ngon, thằng này được, đầu năm đã thích chống đối mà

Đoàn Ngọc Quý từ trên quay xuống, huýt tay cậu ta một cái ý muốn kêu dừng lại

Dừng? Dừng con khỉ...

Tôi quay sang trợn mắt nhìn tên họ Đoàn kia

- Không phải việc của bạn, đừng có xía vào, quay lên đi

Rồi tôi lại quay sang tên tí hon kia

- Bạn học thân mến, mình đây là thấy bạn rõ ràng cố tình gây chuyện, đầu năm mình nhớ cô bầu bạn làm tổ trưởng, tại sao bạn không làm? Còn nữa...

4. Chương 4: Đôi Lớp Trưởng

- Cô vào cô vào - một thằng con trai tất tưởi chạy vào như ma đuổi. Tôi nhếch mép khinh bỉ rồi lại nhìn sang thằng " tí hon " trước mặt - không thêm cái tay đôi với you nữa, khi nào đủ chiều cao là một học sinh lớp 7 rồi hửn tít, pp

Rồi tôi thản nhiên bỏ đi về chỗ ngồi, mặc cho có người, mặt mày đang tối tăm

Xuống dưới lại đụng phải cô bạn Mai Vũ Xuân My " khí chất rạng ngời từ trên xuống dưới "

- Cho My mượn vở soạn Ngữ Văn một lát nha

Hơ hơ, truyền thuyết Xuân My ngoan ngoãn đúng là có thật rồi

Tôi loay hoay lấy quyển vở soạn rồi đưa lên

- Cầm lấy, khi nào vào tiết thì trả tớ

- Tổ trưởng nói chuyện nha - cái thằng tí hon khó ưa kia lại quay xuống lần nữa, chằm chọc nhìn tôi

- Thằng đó tên gì? - tôi trợn mắt nhìn cô bạn lớp phó học tập

- Tên Phát - My cười cười

- Bạn Phát hôm nay có nhiều việc đại sự cần lo quá, có cần tớ giúp một tay không? Mỗi cô quá nên quay xuống chẳng, hay đang ngắm nữ sinh nào dưới đây, mình khuyên bạn tốt nhất nên quay lên, cô chủ nhiệm để ý bạn rồi đó

- Hả? - cậu ta chột dạ quay lên liền thấy cô Hiệp chìa thẳng đôi mắt đầy sát khí rằng rằng, vội cười - không có gì đâu cô, em chỉ hỏi bài bạn một chút thôi

- Đáng đời - tôi bĩu môi rồi nhanh chóng lấy sách vở ra, đọc bài một lát

Sau 15p thì bắt đầu vào tiết, trong tiết học không mấy sôi nổi, hầu như chỉ có lớp phó học tập và lớp phó văn thể mỹ giờ tay phát biểu, thôi thì cứ để bọn nó nổi trước đi, tôi đây im im cũng chả chết ai, nếu giờ tay phát biểu thì mất công mấy ông thầy bà cô lại chú ý rồi việc gì cũng nhờ vả được, như thế chưa chắc đã xong, có khi bản thân còn bị mấy đứa kia gato rồi gánh hết nợ thì... haizz, tốt nhất là phận mình tự biết phận mình

Giờ ra chơi, tôi nhanh chân bỏ xuống lớp 7/1, đương nhiên là thăm bạn Nguyễn Diệu Linh rồi

- Sao? Buổi đầu thế nào? - Diệu Linh cười cười nhìn tôi

- Chả đâu vào đâu - tôi thản nhiên lấy viên kẹo bạc hà ra - đầu giờ thì cãi lộn với thằng cùng tổ, giữa giờ thì, haizz, cảm như sến

Ngay sau đó thì vào tiết 2, rồi tiết 3, 4, 5

Đương nhiên là chán tương tự, Thảo Vy ngồi cách tôi cái lối đi cũng không mấy vui vẻ, suốt cả giờ đó, tôi cùng cô bạn đánh caro trong lặng lẽ, chứ biết làm gì nữa đây???

À... xem tí nữa là bỏ rơi một chi tiết, vào giờ giải lao 15p sau tiết 3, cái thằng chú họ Nguyễn Minh Quân kia chủ động qua đưa tôi cây bút xóa, ở ngoài quần thẳng vào là xong chuyện chứ gì, hửn còn lết cái thân vào trong lớp, đưa cây bút xóa một cách đàng hoàng hết cỡ, như thế còn chưa chịu dừng, đập đầu tôi rồi bỏ về lớp

Đối với mọi người thì... ngập tràn hương phấn, thế là bắt đầu ghép đôi, họ hàng mà bọn nó cũng không tha, thời thế này thật chả ra thế thống gì, đừng là ghép

Buổi tối hôm đó, như bao đứa khác, tôi đi học kèm rồi lại đi về, cuộc đời lặp đi lặp lại như thế sao tự nhiên cảm giác có chút trống rỗng, tôi cùng anh hai bày trò ngay sau bữa ăn, cuộc quây phá được diễn ra trong phòng ngủ của tôi, cũng chả có gì, lâu lâu tự nhiên hai đứa con nhà họ Phạm bị chạm mạch, cùng nhau lấy mền quấn xung quanh phòng tạo thành cái lều nhỏ, rồi cúp hết điện, sau đó lấy bánh đã mua sẵn, chui vào trong "lều" đốt chút đèn cầy, rồi đem truyện ma vào, vừa đọc vừa ăn bánh, được một lúc chán quá lại lấy thêm cái laptop vào, sau đó bật phim ma coi, cuộc sống như những đứa trẻ khác thôi...

Nhưng mà, sáng hôm sau đương nhiên là nghe chữ...

- Con với chả cái, ăn suốt ngày quây phá, sau này không biết có làm được thứ gì không mà bây giờ đã suốt ngày bày ra cho người khác dọn - Mẹ tôi thao thao bất tuyệt nói mặc cho tôi và anh hai đang cười thầm

Lại lên lớp, haizz, hôm nay là ngày thứ hai đi học rồi mà mọi chuyện vẫn chưa có gì là gọn sóng, trừ khi...

Lớp trưởng nói chuyện miết à cô

- Thăng Tấn mà làm lớp trưởng gì cô?

- Cô ơi đổi lớp trưởng đi cô

- Nó không quản được lớp đâu cô ơi

... vâng vâng và mây mây....

Bọn học sinh gương mẫu trong lớp lại bắt đầu cần nắn, nguyên nhân là do thằng lớp trưởng kia nhận chức lớn mà làm như shit, không lo quản lớp lại còn góp vui, thế là cô đã đưa ra một thánh chỉ to lớn hết sức

- Vậy đổi đi, Xuân My làm lớp trưởng

Cả lớp ồ lên, rồi mặt mày ai cũng coi như tán thành

OMG... thế tôi ngồi sau lớp trưởng à??? Hạnh phúc quá trời luôn, ráng chơi thân với nó tí để có gì nó bao che cho mình

- Trung Hiếu làm lớp phó học tập đi - Thánh chỉ thứ 2 của cô Hiệp như từ trên trời rơi xuống

- Trung Hiếu là đứa nào? - Tôi quay lên hỏi My

- Kia kìa - My chỉ sang một đứa nam sinh bên tổ 1

Ok i'm fine... khỏe con khỉ ak, không quen nó lỡ phạm tội gì thì sao nó bao che???

5. Chương 5: Ý Đồ Của Tên Chó Chết

Vào tiết đầu, tôi đương nhiên là ngồi không yên, vốn định hôm nay nhây tí với bạn học Thảo Vy nhưng mà...Haizz... tiết đầu là tiết Toán, cô dạy Toán thì đi đâu mất hút, dạy bài chưa được 5 phút đã dặn lớp trưởng và lớp phó học tập canh lớp, đứa nào hé miệng, xử nó

Lớp trưởng thì dễ rồi, nịnh nọt vài câu là có thể coi như miễn tội, nhưng mà, cái thằng này giờ tôi lờm suốt tiết mang tên Trần Trung Hiếu kia mới gọi là có chuyện, nhìn cái mặt là đã biết bản chất không hòa đồng, muốn nói chuyện cũng không xong

Nhưng mà, đã nói là lớp 7/5 _ Lớp gần như là cuối khối _ thì sao có thể chỉ im lặng mà nghe lời, bọn học sinh bắt đầu nhoi dầm như chợ cá, đứa nào đứa nấy mặt mày cũng vui vẻ ra, thoải mái nói chuyện

- Mấy bạn im lặng chờ My ghi tên zô á - Xuân My ngồi bàn trên tôi bây giờ mới hé giọng

Mấy đứa vẫn coi như không có gì xảy ra, tiếp tục "tám"

Tôi thừa biết là bạn lớp trưởng này chỉ nói vậy thôi chớ nào muốn ghi, hiền quá cũng khổ, tôi lại đưa mắt nhìn sang thằng lớp phó học tập, ánh mắt cậu ta đưa vòng xung quanh dò xét, sắc bén như mắt quạ, hai từ thôi: ớn lạnh

Mai Vũ Xuân My cứ thế lặp đi lặp lại câu nói, nhưng chả có tác dụng, nhoi vẫn cứ nhoi

- Các bạn mình nói không nghe à?

Aizz... câu cuối cùng rồi, thế là bạn lớp trưởng trước mặt tôi cứ cứ nhiên mà úp mặt khóc, cả lớp trầm lại

- Tụi bây im hết coi - Bạn cái gì gì đó không nhớ tên, đại khái tên Nhung, hét lớn như cái loa phát thanh

Mấy đứa học sinh quay lại, không khí im phăng phắc, chờ nghe lệnh của bạn học Phương Nhung (tương đương với thánh chỉ của hoàng đế)

- Chuyện gì đó? - cô dạy Toán từ ngoài bước vào, trên tay còn cầm theo sấp tài liệu - lớp trưởng, lớp phó đâu, tôi biểu quản lớp mà mấy anh chị ở dưới đó làm gì?

- Dạ - hai đứa ban cán sự lớp đồng thanh rồi đứng dậy

Một người mặt lạnh khoi chề vào đâu, còn một người, mắt ướn nhẹp, hơi sưng lên

Thế là lớp theo điều gì gì đó của tương lai ban tới, ngồi nghe giảng đạo nguyên tiết

Tùng! Tùng! Tùng!

Bà cô dạy Toán lúc này mới chịu dừng lại, bước ra ngoài. Đám học sinh thầm cảm ơn ông bảo vệ đã không ngủ quên

Sau đi bà la sát kia đã khuất bóng, tôi nhanh chóng dùng tốc độ ánh sáng của mình, phi thẳng ra ngoài hành lang, hít sâu một phát

- Haizz, không khí trong lành ngoài đây tốt hơn trong kia nhiều ha? Trong kia vừa vào đã thấy toàn mùi sát khí

Cái giọng nói nhàn nhạt tự nhiên đâu ra cất lên bên tai tôi

Giật mình quay lại... tên Nguyễn Minh Quân chớ chết đã xuất hiện ở đây từ lúc nào

- Chuyện gì? - Tôi nhú mày, chưa gì đã cảm nhận được sự không an lành

- Thùy hôm nay dễ thương ghê á

-... - tôi ngừng nói, trong lòng đã sớm đoán ra được hai từ đang in trên mặt tên kia: kinh tởm

Không thấy tôi phản ứng, chỉ đáp lại là biểu cảm nhú mày rồi bĩu môi khinh bỉ, tên đối diện mới nói tiếp một câu

- Đẹp gái nữa chớ?

- Biến đi - tôi hét thẳng mặt tên kia - nói gì nói lẹ

- Nghe nói Xuân My lớp trưởng lớp Thùy hả? - tên kia bắt đầu vào nội dung chính

- Chết ai à?

- Không có, chỉ là, tiết 3 ra chơi 15", có thể kéo bạn đó xuống uống nước được không?

- Lỡ nó không khát thì sao? Có phải chớ đâu mà ngày nào cũng uống nước - Tôi cười cười, tên này lại có ý gì rồi

- Cứ kéo đi là được

- Sao cũng được, nhưng mà... được lợi nhuận gì không? - Tôi hất mặt thách thức

- Còn muốn gì nữa? Hôm nay Thùy đẹp gái rộng lượng thế này chắc không cần gì nữa đâu - Bạn học Minh Quân cười cười nói nói, tâm hồn cứ để đi đâu trong lớp, liên tiếp liếc mắt vào vị trí của Xuân My đang úp mặt

- Cần đây - tôi bước vào lớp - cần một tên Quân chó chết, tiết 3 đúng lệnh trống ra chơi Thùy sẽ dẫn Xuân My xuống uống nước, đổi ngược lại, sau khi Xuân My an toàn lên lớp, Quân chạy 3 vòng sân là được
- ... - tên kia chỉ biết câm lặng, đứng như sét đánh ngang tai, liếc nhìn tôi muốn ché lửa, thời đại này cũng có người vì muốn gặp một người mà chạy cả 3 vòng sân sao?

6. Chương 6: Đoàn Kết Là Đây

Đúng giờ ra chơi, tôi gọi lớp trưởng xuống uống nước, vừa đi ngang qua lớp của tên họ Nguyễn kia, tôi quên bèn mất việc hẹn trước với tên đó...Một luồng sáng bay vèo ra, tôi không kịp nhìn là ai

1s

2s

3s

Rầm!!! - kết quả là tôi và thằng chó tên Quân kia nằm dưới đất, còn cô bạn lớp trưởng cứ nhiên mà đứng ngơ ra

- Này - Quân đập đầu tôi - đi sao không nhìn đường?
- O - tôi đang định cãi lại, nhưng mà ngữ điệu của tên kia dường như là cố ý, còn liếc mắt nhìn tôi kiểu xấu xa

Đương nhiên, đã diễn thì phải diễn cho chót, tôi nở một nụ cười ớn lạnh, nhìn sang Xuân My - bạn ở đây đi, tớ xuống một lát rồi lên

Rồi tôi chạy tọt đi, thôi kệ, dù gì diễn cũng đã xong, thân mình lo xách chạy trước, còn người ngoài??? Tự lo liệu

Sau chuyện đó, tôi làm hết việc này đến việc khác, chạy vòng khắp sân, đi kiểm chỗ cúp tiết, rồi lại vòng ra ngoài cổng mua nước

Đợi đến khi trống đánh vào lớp, tôi mới lon ton chạy vào, còn nhảy kiểu chân sáo rất vui vẻ

Bước đến cửa lớp đã thấy... một người ngồi chễm chệ, ngoắc chân kiểu khoan thai hết chỗ nói, mỹ nữ nhà ai đây???

Nhìn lên... à, Mai Vũ Xuân My, con người này sao mà hoàn hảo thế nhỉ? Ngay cả lúc ngồi mà cũng... =.= "... thật khiến những đứa tomboy khác đau lòng

- Này thằng chó đó có nói gì với bạn không? - tôi quay lên hỏi
- Bạn Quân hả? - Xuân My cười - không, lúc bạn đi thì My về lớp mà
- Ừm - tôi ậm ừ, tên này cũng thật là, con gái nhà lành người ta hiem khi ra ngoài, hẳn phải tới chào hỏi tí chứ? Xem ra lần này tôi mất công tạo cơ hội rồi

Học ở trường cũng đã được gần một tuần, cũng không thể điểm danh qua những gương mặt tiêu biểu của lớp, lớp trưởng thì hầu như đều nổi trội các môn, tiết nào cũng giơ tay phát biểu bài, tôi thì chỉ nổi được ở tiết Anh Văn, còn lại xem như đều nhò nhét không ra đầu hết, Thu Phương cũng thế, còn thằng Quý thì thấy môn Sử nó cũng giỏi ghê chớ, cô còn bảo nó làm cái... cái gì tôi cũng không nhớ tên, nhưng nói chung là thấp hơn giáo viên một cấp, điều khiển lớp hoạt động. Riêng thằng lớp phó thì thấy ngồi cứng nhắc không nhai được, ngay cả biểu cảm khuôn mặt thì... lạnh

Ngày qua ngày cứ thế, nhưng đừng tưởng nó chỉ dừng lại ở điểm chăm học, ngoan ngoãn, ahihi, ở đời làm gì có chuyện sướng thế, câu chuyện chứng minh sự đoàn kết lớp được tái hiện vào một buổi sáng đẹp trời, giờ Sử

- Các em lấy giấy ra kiểm tra 15 phút

Bà cô thông báo một tin trên cả động trời, may là tôi đã học bài, nhưng mà tình hình xung quanh lớp ai cũng nhốn nháo, phải chăng những chị đại, anh đại của lớp chưa xem qua bài chăng???

Giờ kiểm tra bắt đầu, các câu nói đề ra dường như rất đơn giản, nhưng mà không học bài thì sao làm được?

Tôi liếc mắt một vòng quanh lớp, vì ngồi ở bàn cuối cùng nên rất thuận tiện cho việc thấy ai quay tài liệu, chưa tới 5 phút đã có hơn 10 người mở vở

Cô sử bước xuống, bắt tài liệu của một thằng con trai, thằng này quay ngu hết chỗ nói, không chịu nhìn giáo viên, cứ thế mà lật vở

- Em tên gì? - cô lên tiếng

- Dạ Thuận - nó cúi mặt nữa chớ, oan ức quá hen???

- Cô ghi tên vào sổ đầu bài - cô bước lên bục giáo viên, vừa lật cuốn sổ đầu bài ra, cả lớp đã hô hứng rất nhiệt tình

- Đừng cô, bạn đó mới gỡ vở chớ đã quay đâu

- Đúng á cô, tự nhiên zậy?

- Cô vô lý quá

- Đừng ghi cô, cô chủ nhiệm đánh bọn em á

...

Hàng trăm lý do dào dạt bay ra trong đầu óc bọn nó, cứ thế mà khiến cho cái lớp như ong vỡ tổ

Tôi thấy thế chỉ nhếch môi rồi hòa theo cùng bọn nó, dẫu sao thì ở lớp này thật tốt, chả giống như năm lớp 6, cái lũ nào tàn ấy cứ mỗi lần có đứa nào quay cốp lại hét lên: " Ghi zô sổ đầu bài đi cô! ". Dường như vẫn còn đọng lại rõ trong tâm trí tôi, đúng là ác mộng

Trở lại thực tại, bà cô dạy Sử không những ghi tên vào mà còn ghi cả lớp là bao che, sau đó ký cho tiết Trung bình, đầu năm thế này sao? Thật là bi oan quá

Nhưng mà nhìn tình cảnh xung quanh thì trái ngược, mấy đứa ngược lại còn rất vui vẻ, cái lớp chưa gì đã thấy có chút khác người, nhưng cũng tốt, từ nay tôi yên tâm rèn luyện kỹ năng quay bài được rồi, để coi, chị mầy sẽ luyện cho thành tiên, à không, thành tinh rồi mới thôi... muahaha... vừa nghĩ đã thấy tràn ngập mùi hay ho rồi....

7. Chương 7: Hai Đứa Bạn Thân_chuyện Quá Khứ

Sau sự việc " đoàn kết " của lớp về chuyện quay tài liệu, chả ai mà ngờ tới rằng, GVCN thông báo một tin động trời, sặc lở đất, nhà tan cửa nát: - Các cô các cậu được lắm, viết bản kiểm điểm, sau đó đưa phụ huynh ký.

Nhưng!!! 7/5 thì vẫn là 7/5 thôi cô ạ, cô đang đùa ai vậy? Tụi này đã 13 năm lưu lạc chốn giang hồ, à nhầm, chốn thị xã Ayunpa thì làm gì có chuyện " dạ vâng, tụi em sẽ viết ạ". Thời gian qua đi, trí nhớ con người cũng vì thế mà phai dần thôi, đã gần một tháng vẫn không thấy bóng dáng của một cái bản kiểm điểm nào, đám học sinh thậm chí cười trong lặng lẽ...

Đương nhiên, thời gina trôi qua cũng được hơn 2 tháng rồi, tôi cũng dần thích nghi, làm quen với lớp. Chơi lâu với tụi nó mới biết... OH!!! Một ỏ nhây không tổ chức, và đương nhiên, tôi cũng là một trong số đó, nhưng là thành phần nhây ngầm. Tôi chơi thân với My _ cô bạn hot girl của khối và hơi thân với tên ngồi đầu bàn, Quý. Trước đây tôi cũng đã từng giới thiệu rồi. Ba đứa chơi khá thân, à không, chỉ có tôi thân với hai bọn nó thì có. My và Quý dường như... chữ " thân " cũng được gọi là tạm thôi. Hia người chỉ cần được đặt gần nhau là lại chí chóe, dễ nổi cáu. Ở phòng thực hành tin, tôi ngồi chung với My, My ngồi bên trái tôi, bên phải tôi là một hàng máy tính nối tiếp, và không ai khác, Quý ngồi tiếp theo. Haizz, mặc dù tôi đã ngồi giữa làm dây phân cách nhưng không hiểu sao hai người bọn họ vẫn có thể cãi lộn. My thì gọi Quý là bánh quy, sau đó đập cậu ta một cái. Cái biệt danh thì tôi không hiểu lắm và cũng chả buồn tìm

hiếu. Cho đến khi Quý quay qua My, gọi một tiếng ” chó không lông ”, tôi mới thấy tò mò. Đợi My không để ý nữa, chú tâm onl Facebook, tôi mới quay sang Quý hỏi với vẻ hiếu kỳ

- Này! Sao lại gọi là chó không lông thế?

- À - Quý nhìn sang tôi mỉm cười - lúc còn nhỏ, mình sang nhà My chơi, trước nhà nó, à không, nhà hàng xóm sát bên cạnh nhà nó, có một con chó không lông, sau này quen miệng nên cứ chọc thế rồi thành biệt danh luôn

Quý thì thầm bên tai tôi, tôi càng nghe càng không nhịn cười nổi, My nghe được nên liếc sang

- Thì sao bánh quy? - My kéo tôi qua, kiểu như tôi là con chó, còn My đang ra lệnh với Quý ” con chó này là của tao ”, sau đó, My nói tiếp - Thùy không biết đâu, Quý học tiểu học ở trường mẹ My đó, lúc còn lớp một, được giáo viên cho làm lớp trưởng, thế là cứ xách thước đập bàn dọa mấy đứa thôi

- Thế thì sao? - Quý kéo tôi lại lần nữa, dùng ánh mắt kiểu như tiếp nối câu hỏi nãy về việc tôi là con chó, ánh mắt như thách thức ” Ai lấy trước người đó có quyền được hưởng, con chó này vốn là của tao mà ” - Hơ!!! Còn đỡ hơn cái đồ chó không lông

Ờ... Sự việc sau đó chắc mọi người cũng đã đoán được, họ cứ kéo nhau qua lại, cái thân thể tôi cũng muốn rớt xuống ghế rồi, tôi nhăn mặt một cái, hai người mới chịu thả tôi ra, nhưng vẫn theo cái kiểu trẻ con: đứa này khều đứa kia một cái. Và đương nhiên, tôi luôn là người chịu mọi hậu quả, bao gồm nếu hai người có quăng giấy qua lại thì tôi là người nhặt và bỏ chúng vào sọt rác, còn nếu có đánh nhau, thể nào trên người tôi cũng có chút thương tích, đơn giản thôi, vì tôi ngồi giữa mà. Chỉ khi có bạn Võ Trọng Tấn lâu lâu máy của cậu ta bị hư, giáo viên biểu chuyển sang bàn tôi thì chiến tranh mới dừng lại. Cậu ta ngồi giữa tôi và Quý, làm bài giúp máy tôi, mặc dù gọi thì thừa nhưng cứ cái gì tôi và My không làm được, cậu ta lại cần nhả bảo giốt, sau cuối chỉ đánh đầu tôi, đau chết đi được!!! Tôi hỏi sao cậu ta không đánh My, cậu ta lấy lý do là My ngồi xa, đánh tôi tiện hơn. Hơ hơ! Vãi cả cái lý do chính đáng. Hai chúng tôi như kẻ thù, chỉ cần gặp nhau, cho dù không đánh lộn cũng sẽ nói xéo nhau vài câu cho hả giận. Thế mà lúc tôi còn cấp 1, nhớ không lầm là lớp 2, còn có đứa truyền miệng bảo hai tụi tôi thích nhau, rõ ràng là vô lý. Tôi 2A, cậu ta 2G, một lớp đầu một lớp cuối, thích nhau kiểu gì? Hơn nữa lớp 1 chúng tôi có chung lớp nhưng kỷ ức toàn chuyện thù vặt, thích nhau là vô lý hết sức. Tôi vẫn còn nhớ, không biết là có thật hay không mà khoảng cuối học kỳ 1 năm lớp 2, hôm đó là một buổi chiều nắng gắt, tôi đang cùng mấy đứa con gái chơi trò rượt bắt, một bạn nữ chạy đến đưa tôi một tờ giấy nhỏ, tôi vẫn còn nhớ như in câu nói:

- Tấn lớp 2G đưa bạn nè

Tôi mở ra thì đen cả mặt, bởi vì trong tờ giấy in rõ dòng chữ:

Thùy, mình thích bạn. Làm bồ mình nha. Người gửi: Võ Trọng Tấn

Nét chữ vẫn còn nguệch ngoạc. Tôi đương nhiên suy nghĩ thứ lừa đảo này sao có thể làm bốn tiểu thư siêu lòng được. Với lại, chuyện viết thư tình giả để ghẹo các bạn nữa cũng là một trò chơi đang được ưa chuộng thời đó. Thế là tôi thẳng thừng không suy nghĩ, cứ thế xé tan tờ giấy, vứt thẳng vào sọt rác gần đó rồi mỉm cười với bạn nữ lúc nãy:

- Mấy bạn lừa ai vậy? Bữa sau đừng đùa kiểu đó nữa. Tôi không thích nó. Nó dĩ nhiên cũng không thể thích một đứa như tôi được.

Thế là tôi lại tiếp tục chơi rượt bắt. Sự việc sau đó thì không nghe ngóng gì nữa. Đến năm lớp 6 thì tôi lại bị ghép với tên Võ Trọng Tấn đó vì lý do, hai đứa chung lớp. Tôi có nghe được cô bạn thân lúc nhỏ của cậu ta tâm sự:

- Mà không tin chuyện viết thư tình đó à? Là thật đó. Tao tưởng lúc đó mày biết thằng Tấn viết nhưng mày không thích nó nên từ chối. Lúc đó nó có hỏi tao làm sao để viết, tao hỏi viết cho đứa nào. Nó nói là cho mày. Nó viết xong biểu con Duyên gửi giùm. Nó ngồi đợi một hồi, con Duyên lên nói là mày vứt sọt rác rồi, thế là cái mặt nó buồn, nhìn tội kinh khủng.

Tôi nghe được việc đó thì há hốc cả mồm. Nhưng thôi, cứ để nó chìm trong quá khứ đi, dù chả biết chuyện đó là thật hay giả. Thằng Tấn thì cũng có thể được xếp vào top đầu nam thần của khối, lực học cũng không

tôi. Còn tôi? Ngoài việc là nằm trong top 3 học sinh giỏi của lớp thì chả có gì, một con người hết sức bình thường, không có chút đặc biệt.

Sự việc là thế đấy, cũng chả có gì ẩn tượng. Trở về thực tại nào, ngoài việc có hai đứa bạn thân chí cốt (cốt ai nấy hốt) thì có một sự việc chẳng ai có thể ngờ tới, tôi là một tác giả ngầm. Từ nhỏ tôi đã rất thích văn học, đó là lý do một tủ sách ở nhà vẫn chưa làm tôi thỏa mãn, hằng ngày cứ đi tìm những thứ mới mẻ, cho đến khi tôi nghĩ ra một việc, tôi có thể sáng tác truyện. Khi đó cũng là lúc sự nghiệp của tôi bắt đầu vào cuối năm lớp 6 với cái tên hết sức bình thường: Dương Thiên Trúc Linh. Tôi chỉ có thể kể với các bạn tóm tắt như thế vì tôi không muốn nói nhiều về việc này, đơn giản là vì nó hết sức bình thường cho một đứa dễ chán nản và thích tìm tòi những thứ mới như tôi và lý do thứ 2, gia đình tôi không ủng hộ con đường văn học nghệ thuật này, và đặc biệt là mẹ tôi, hoàn toàn phản đối

8. Chương 8: Quay Bài Một Tiết Sử

Những ngày tháng mệt mỏi đã đến dần với một tập đề ôn trên bàn học, tôi hiện đang phải đối mặt với một hiểm họa xảy ra 2 lần mỗi năm: kiểm tra một tiết. Đầu óc lúc nào cũng lăm lăm mấy cái thứ vớ vẩn trong khi thấy cả đám học sinh lười biếng trong lớp ngáp ngáp dài sống qua ngày, mà kì lạ thay, điểm chúng nó lại rất cao là đằng khác. Có hôm tôi hỏi thử, tụi nó liền nhếch môi khinh thường

- Mày rớt cuộc là dần hay giả dần thế? Đến tuổi này rồi còn muốn chăm ngoan làm học sinh gương mẫu cấp sách đến trường à? Mất là để làm gì, chính là bộ phận ngoài việc có thể quan sát và tận hưởng cuộc sống ra thì chúng ta còn có thể cóp bài, hahaha...

Nói đến đây, bọn nó cười lớn rồi vỗ vai tôi như đứa trẻ mới lên ba, thế là tôi ôm hận từ hôm đó, tại sao tôi học mà chúng nó không cần học, tại sao tôi phải thức trắng đêm chỉ để nhận mấy bài kiểm tra 7, 8 điểm vì học bài, trong khi đó bọn nó lại ôn nhu gác chân chơi nguyên tiết, ngủ từ khi con gà mới gáy đến khi con gà tiếp theo gáy ngày hôm sau??? Rất nhiều câu hỏi mọc ra trong đầu tôi... Và cuối cùng tôi quyết, lần kiểm tra một tiết lịch sử lần này tôi sẽ đánh bại một lần thử sức trình độ " xem phao của mình ".

...

Sáng hôm sau...

Hôm nay trời bỗng đẹp đến khác thường, tôi thoải mái đến lớp, ung dung quăng thẳng chiếc cặp thân yêu lên bàn, sau đó xuống sân trường dạo một vòng từ trước ra sau chỉ có một mình, đến khi nghe tiếng đánh trống, tôi mới vào lớp

- Mày học bài sử chưa? - Thảo Vy nhìn tôi - tâm tình tốt thế kia chắc là xong hết rồi nhỉ?

- Không có chuyện đó đâu, chờ mà xem - tôi nhướn miệng đắc ý

- Quay tài liệu à?

- Chắc vậy

- Rốt cuộc là sao?

- Nhiều chuyện, mày có bài chép là được rồi - tôi cau mày - nhớ phối hợp cho tốt đấy.

Cô lịch sử ngẫu nhiên chép vài câu trong giáo án, sau đó làm nhảm về quy định không chép phao, không bài xung quanh, không xin ra ngoài,... vân vân và mây mây

Tôi ngồi chơi khoảng 15 phút, sau đợt cô lịch sử quan sát sơ tình hình lớp, cô bắt đầu thả dần, ngồi bấm điện thoại. Tôi nhìn một lượt xung quanh, ai cũng bắt đầu lo ngại. Đợi khi cô đi xuống kiểm tra bên hàng một, tôi mới liều mạng mở vở chép hết câu 1 vào, sau đó kiên trì ngồi chơi 5 phút, rồi chép hết những câu còn lại. Thế là tôi qua ải một cách dễ dàng trong khi hàng mở đĩa bị bắt tài liệu. Tôi thoải mái nhẩy chân sáo đi về..

Đương nhiên, các bài kiểm tra sau đó cũng dùng chiến lược hành động tương tự. Khi nhận được kết quả thì... quả thực cũng không tệ lắm. Trong lòng rất muốn cảm thán một câu: Bàn cuối thật sự là vừa tiện dụng lại vừa lợi hại.

Và đương nhiên, sau đợt kiểm tra một tiết, mọi người lại phải cúi đầu trong đồng đề cương tàn khốc cho đợt thi học kỳ đang tiến sát tới để lấy vật chất lẫn tinh thần của chúng tôi. Tôi đương nhiên chỉ mất thời gian về mặt tinh thần chính là để soạn đồng đề cương đồ nát, còn mấy đứa trên lớp hầu như đều phải suy nghĩ tiên ăn vật sẽ chi bao nhiêu, còn lại bao nhiêu,... đó chỉ là mặt tinh thần, còn vật chất ở đây tôi muốn nói là bọn nó còn phải tiết kiệm tiền để đi photo đề cương của những đứa đã soạn như tôi, My, Quý, Hiếu, Linh...

Người xưa có câu "Đời là bể khổ" quả thật không sai, nhưng đó chỉ là bể khổ đối với những thanh niên ngày điểm cày liên minh

9. Chương 9: Học Kỳ 2 Với Chuyển Biến Mới

Kỳ thi học kỳ tôi vượt qua một cách thuận lợi, đương nhiên không hề nghi ngờ thực lực của mình, tôi cố gắng vậy mà có gì phải nghi ngờ chứ? Quá nỗ lực. Sau kỳ thi, tôi ung dung đọc tiểu thuyết tối mày tối mắt, chả thèm lo lắng kết quả ra sao như mấy đứa bạn trong lớp, bọn nó ngày nào cũng lên lớp, lấy giấy, bút, máy tính, ngồi nhăm đi nhăm lại đoán xem được mấy phẩy, học sinh gì, đứng top mấy trong lớp... nói chung là rất rảnh rỗi để làm những việc vô bổ. Trong khi đó tôi lại khác, hằng ngày nhai kẹo trong những tiết cuối học kỳ một, tâm trạng vô cùng thông thả, biết làm sao giờ? Kết quả chỉ có một thôi, tin tôi đi, nếu bạn rảnh rỗi thì hãy biết tận hưởng như tôi, đừng lo lắng như họ, cứ thả lỏng, chuyện gì tới rồi cũng sẽ tới thôi.

Kết quả tới sau khi hai tuần trôi qua, tôi đạt danh hiệu học sinh giỏi, đứng hạng 3 trong lớp, không tệ. Hạng 1 là Mai Vũ Xuân My, hạng 2 là Lê Thị Thu Phương, hạng 4 là tôi, đồng hạng với Trần Trung Hiếu, chính là cậu lớp phó học tập mặt lạnh, và hạng cuối cùng trong 5 học sinh giỏi của lớp, là Đoàn Ngọc Quý, cái tên ngồi đầu bàn của tổ tôi...

Học kỳ 2 thoáng cái đã tới. Trong học kỳ này, tôi được coi là không còn trầm nữa, bắt đầu giỏi bắt chuyện cùng với mọi người. Vẫn phải nói trước, kỳ 1 tôi vẫn chưa bao giờ nói chuyện với Đoàn Ngọc Quý, thỉnh thoảng chỉ trao đổi qua loa về vấn đề học tập với cậu ta, ngoài ra không có gì khác. Nhưng sang học kỳ 2, cậu ta cũng dần nổi bật hơn, dường như cũng đang nỗ lực rất nhiều để vượt hạng chúng tôi. Hằng ngày vẫn trôi qua với những tiết học chán nản, thời gian lúc này cũng đã cận kề Tết đến. Trước khi nghỉ tết, lớp chúng tôi được phân công đi lao động. Tổ 3 (là tổ tôi) được phân công quét cùng khu với tổ 2. Trước khi bắt tay vào việc, hai tổ đã giao ước và chia rõ ranh giới để quét cho công bằng. Nhưng mà, vì tổ 2 lấn ra phía cổng trường một lúc, nên cô chủ nhiệm bắt quét luôn cả ngoài đó, kết quả là vì họ quét nhiều quá nên chắc là hoa mắt, đầy một phần đất lớn nói là của chúng tôi. Thành viên tổ 3 vốn không chịu thua, liền cãi lại. Thế là hai bên dường như quyết định đấu võ mồm, liên tục nói xỉa nhau. Với trách nhiệm là tổ trưởng, tôi chả biết làm thế nào, chỉ nghĩ rằng, quét giùm họ một tí chắc cũng không mất mát gì, liền giảng hòa:

- Được rồi, để tổ quét, chuyện nhỏ mà, cần gì làm mất lòng nhau.

Sau đó nhanh chân chạy tới quét khoảng đất đó. Đám thành viên tổ tôi không nhìn được, liền mắng tôi ngốc, rõ ràng là người khác có lỗi, tôi làm thế chẳng khác nào là tự nhận tổ 3 thua. Sau đó, họ còn chả thèm giúp tôi mà tăng ra chỗ khác quét. Tôi thở dài, mặc kệ đi, chửi nhau đã rồi còn chưa biết ai sẽ chịu nhận sai, lòng tự trọng của mọi người đều rất cao, chỉ bằng hạ thấp lòng tự trọng của mình một tí là có thể giúp mọi người thoải mái rồi.

Tôi nhanh chóng quét nhanh đám đất đó. Đến cuối cùng, còn chút nữa là xong, vì chỗ đó có cát phủ lên cả rác nữa, mà tính tôi lại thuộc cái thể loại ưa sạch sẽ, thế là liền đứng ngay đó nghĩ cách. Quý không biết từ đâu bước tới, nhìn về mặt ngây ngốc của tôi rồi lại cười, chỉ ra hướng khu đất khác:

- Qua đó quét đi, chỗ này gần xong rồi, Thùy để Quý dọn cho.

- Ừ!- tôi nở nụ cười thân thiện, tỏ ra vô cùng điềm tĩnh, nhưng mà sự thật là..

OMG! Lớp mình có người ga lăng thế từ lúc nào vậy?

Bạn tốt, cậu là đúng là bạn tốt, ân nhân à, cảm ơn cậu nhé!

...

Aizz, tôi cũng chả biết phải diễn tả cảm xúc lúc đó như thế nào nữa, cảm giác vô cùng mông lung. Từ đó về sau, tôi vô cùng chú ý tới Quý. Thỉnh thoảng còn ngây người nhìn cậu ta cả tiết trong lớp học mà không biết chán là gì. Tôi cũng chả biết tôi muốn gì nữa. Aizz, chắc là hâm mộ thôi.

Rồi sau tết khi đi học trở lại, tôi dần dần tiếp cận được Quý, rồi trở thành bạn thân của cậu ta trong lớp. Những bài kiểm tra tôi đều cùng My chuyển chỗ, rủ Quý cùng ngồi chung để hỗ trợ nhau trong học tập. Tôi còn nhớ như in tiết kiểm tra môn Lịch Sử, tôi bị Quý cho một phen hú hồn. Cậu ta chưa học bài. Còn tôi thì học từ đầu đến cuối, ngồi sau lưng cậu ta và ngồi bên cạnh My. Tôi làm bài đã xong mà cậu ta vẫn chưa có chữ nào trong giấy. Tôi vốn định đọc bài cho cậu ta, nhưng mà, tôi vừa cầm tờ giấy lên, còn chưa kịp mở miệng thì cậu ta liền quay phắt xuống giật lấy bài kiểm tra của tôi. Aizz, may là tôi còn giữ được bình tĩnh chứ nếu không đã hét lên vì hành động đột ngột ấy. Quý đưa bài của cậu ta cho tôi, nhẹ thì thầm:

- Giữ bài của Quý tí đi, làm giùm câu 1, Quý xem sơ qua lời giải câu 2,3 của bạn đã rồi đưa lại cho.

Tôi vẫn chưa hoàn hồn, đánh nhẹ cậu ta một cái ngay lưng:

- Muốn chết à? Lấy bài của người ta cũng phải nói trước chứ đồ khùng này!

Sau đó, tôi làm giùm Quý câu 1 rồi trả bài cho cậu ta. Câu 2,3 cậu ta nhanh chóng hoàn thành. Cô Sử nghi hoặc nhìn chúng tôi thì thảo với nhau như muốn ăn tươi nuốt sống. Chúng tôi còn câu 4 nữa vẫn chưa làm, My biết làm nhưng không chỉ, aizz, bạn bè kiểu đó, tôi nhớ cũng đã chỉ My câu 2 rồi, mà My chả chỉ lại, thế là hết thời gian làm bài.

...

Bữa sau phát bài, My được 9đ, tôi được 8,5đ, Quý chỉ được 7,5đ. Bữa đó My nghỉ không đi học. Quý được phen la My trước mặt tôi không ra gì, nào là nói My bạn bè mà không chỉ bài nhau, uống công người khác chỉ, rồi... aizz nói chung là chửi nhiều lắm, tôi chỉ biết cúi đầu tiếp thu lời của cậu ta...

10. Chương 10: Giờ Thể Dục Diễn Kịch Vui Vẻ

Aizz chán quá chán quá, chiều hôm nay có tiết Thể Dục a

~Bài học hôm nay của lớp chúng tôi là học nhảy xa. Mỗi tổ chia ra một góc rồi tự tập. Tôi còn đang loay hoay xem cách tập thì My lại kéo tay tôi:

- Đau bụng quá Thùy ơi

~Mẹ ơi! Con người này bao giờ nói chuyện cái giọng cũng ngọt thế à? Tôi nghe mà rợn cả người, nhưng vẫn vờ như rất quan tâm.

- Haizz, vậy thì xin cô nghỉ đi, sợ cô la à?

- Không có, nhưng mà... lẽ tuần này không nhảy rồi tuần sau kiểm tra thì sao biết thực hành được?

Tôi thở dài rồi nghĩ cách, mắt không ngừng tìm kiếm thứ gì đó xung quanh.

- À, để tớ lấy dầu cho.

- Thôi khỏi, để ráng cũng được.

Thế là, tôi và My tập cùng nhau, mà sao thấy My nhảy lên có vẻ khó khăn thế nhỉ? Mặt thì nhăn lại, tay thì cứ ôm bụng. Tôi đi về phía ghế đá lấy nước uống. Đến khi quay lại thì thấy Phát đã đứng thế chỗ tôi. Tôi đành ậm ừ qua chỗ mà cậu ta đứng lúc nãy, chính là bên cạnh Quý. Lúc đầu tôi còn cảm thấy kỳ lạ, thằng quý si trum này, chỗ mày không đứng tự nhiên qua chỗ tao làm gì? Sau đó, Quý quay sang tôi cười cười:

- Thằng Phát thích con My á

Wow!!! Chuyện động trời!

Thế là tôi với Quý không tập nữa, cùng nhau đứng tụ lại một góc để quan sát tình hình của cặp đôi kia. Quả nhiên, thằng Phát cứ tập một lát rồi lại quay sang My hỏi có sao không, haha, có chuyện để chọc rồi đây.

- Phát thích My thì nói một tiếng đi để trong lòng không hay - Quý đột nhiên lên tiếng rồi quay sang tôi thì thầm - chuẩn bị xem trò hay này

- Hơ hơ, đợi thôi - Tôi cũng mỉm cười lại, xem như tôi và Quý đã ngầm hợp tác vụ này

Phát quay sang lườm hai bọn tôi

- Tụi bây nói bậy bạ gì zậy? Rãnh quá hơ?

- Rãnh chứ sao không? - Tôi nói to - Thích thì lo bày tỏ đi chứ để người ta có bồ rồi hối hận không kịp.

Đám thành viên trong tổ nghe thế cũng lập tức ủa theo

- My Phát, My Phát, My Phát...

My không nói gì, Phát quay sang trừng mắt nhìn chúng tôi. Tôi liền cười cười đầy ẩn ý

- Tụi tao vô tội a

~Sang đến tiết 2, My càng ngày càng đau hơn, Phát lại quan tâm hỏi có sao không, đương nhiên, tôi và Quý đứng cách đó khoảng 5m, bắt đầu bày trò nghịch ngợm. Hai đứa đứng nói này nói nọ, thì thầm với nhau như hai đứa rãnh hơi. Cuối cùng, Quý mới quay sang tôi, giả vờ giọng bác sĩ:

- Bác sĩ đây, mời chị ngồi xuống nhận kết quả nào.

- Vâng, tôi là Mai Vũ Xuân My, 24 tuổi, vừa mới xét nghiệm xong, trong người cảm thấy không được khỏe, xin bác sĩ chỉ giáo - Tôi cũng giả vờ ho khan, sau đó giả cái giọng ngọt lịm của My

Hai đứa lại được phen đứng cười như hâm. Sau đó, Quý tiếp tục trở lại vai diễn, nghiêm túc nhìn tôi:

- Tôi đến để thông báo cho cô biết...

- Nói dư thừa, đến này giờ rồi mà giờ mới kêu đến à? - Tôi nhướn mày

- E hèm, đừng có ngắt lời mình - Quý giả vờ ho - tôi thông báo cho cô biết, cô hiện đã có thai 6 tháng 25 ngày rồi, là một đứa con trai vô cùng khỏe mạnh.

- Wow! Tin sốc. Đa tạ bác sĩ, tôi sẽ cố gắng nuôi dưỡng nó đàn ông.

Kịch diễn kết thúc. Tôi với Quý đập tay tỏ vẻ đồng cảm với nhau về kết luận dành cho My, sau đó đi lan cho cả lớp, đứa nào đứa nấy đều cười sặc cả lên. Nhưng mà, cũng vì chuyện đó nên My hờn tôi cả buổi chiều...

11. Chương 11: Chuyện Của Những Ngày Thường

Reng! - Tiếng đồng hồ chó chết.

- Ốp! Sáng rồi á? Nhanh thế? - Tôi trở mình trên giường, khoảng 5 phút sau mới không chế được bản thân, nhìn đồng hồ lập tức bật người dậy - mẹ kiếp, 6h15 rồi.

Nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, tôi thay đồng phục. Mẹ tôi đã nấu đồ ăn sáng rồi. Thấy tôi đi ra, mẹ liền cần nhân:

- Cái đồng hồ đó không có tác dụng à? Bữa nào con cũng dậy trễ...

- Con biết rồi - Tôi thở dài rồi ngồi vào bàn ăn - nhưng cũng chưa trễ mà.

- Thế để cho trễ luôn đi - Mẹ tôi bực mình quát lên - coi với chả cái...

Ồ trường...

- Chưa trễ thì hồi cái gì chứ? - tôi bực mình mang cặp bước vào trường, chân còn đang đá vào khoảng không trung

- Này! Sao giờ mới tới? Hôm nay mày trực nhật đấy. - Thăng Hậu nhìn tôi.

- Hả? Hôm nay... - Tôi ngơ ngác, đang cố gắng lục lại ký ức trong đầu

Ờ... ờm.... hôm qua My giặt khăn, Ngọc đi đổ rác... sau đó người ngồi dưới My là...

- Địch! Chết mẹ rồi! - Tôi nhanh chân chạy như bay vào lớp rồi vứt cái cặp ở bàn cuối, sau đó nhanh chóng chạy xuống sân trường giặt khăn.

Tùng!Tùng!Tùng! - tiếng đánh trống vào lớp.

- Hôm nay ngày gì xui thế không biết.

Vừa cẩn thận vừa sai bước vào lớp, giữa đường đi ngang qua phòng hội đồng, tôi thấy phó hiệu trưởng đang cầm sổ điểm của ai đó, chắc là có học sinh mới chuyển đến. Đạo này trường chúng tôi có khá nhiều học sinh mới, nghe là chuyển từ thành phố về, mà... kệ đi...

Vào tiết học Ngữ Văn, tôi ngồi nghiêm túc nghe giảng, mắt thì chăm chú nhìn bảng nhưng thực ra là tâm trí đang bay lên tới tận 18 tầng mây.

- Bạn tên là.... - cô Ngữ Văn nhìn vào danh sách lớp, sau đó hô - Phạm Thanh Thùy, đọc tiếp cho cô, Xuân My ngồi xuống đi.

Cả lớp đồng loạt hướng mắt về phía tôi.

- Ô... - tôi giật mình đứng phắt dậy, giả vờ cầm sách chăm chú, chân thì đá nhẹ vào ghế ngồi phía trước.

- Trang 37, dòng 5. - Xuân My thì thầm

- E hèm! - tôi giả vờ ho khan - thưa cô em xin đọc....

Phù!!! May mà giáo viên không phát hiện, nếu không tên tôi đã " được " lưu lại trong sổ đầu bài rồi.

Đến tiết 3 giờ 15 phút ra chơi, cô Lan phát loa thông báo: " Trường tổ chức thi dân vũ tập thể. Các học sinh vào buổi chiều đúng 13h30 tập trung tại sân thể dục để điểm danh và xếp đội hình, nhắc lại...".

- Aizz lại nhảy múa rồi. - Vy nằm bò ra bàn

- Có gì đâu, hoạt động cho vui chứ. - Tôi nhe răng cười trên nỗi đau của nó - chiều lên sớm chơi, tao bao nước.

-OK. - Vy reo lên - bao nước thì đi tập 10 bữa tao cũng đi.

- Móa nó láo. - Tôi lườm.

Hahahaahaaa!!! Nói vậy thôi chứ tôi không có đến sớm đâu. Sự thật này cũng xem làm tôi phải chạy 5 vòng sân, aizz đời là bể khổ, chuyện ngoài ý muốn xảy ra như sau...

Reng!!! - đồng hồ kêu

- Kêu cái mẹ gì? - Tôi bực mình tắt đồng hồ - Ốp! Mấy giờ rồi?

- Thùy ơi - Tiếng mẹ tôi vọng ra từ phía nhà bếp - không đi học gì à? 13h15 rồi đấy.

- Dạ? - Tôi ngồi phắt dậy, trợn mắt nhìn đồng hồ - Đm sao mày reo muộn thế hả?

...

Két! - Đến trường, tôi mở cửa cổng ra

Mấy chị trực cổng thấy tôi bước vào liền hỏi:

- Bé học lớp nào?

- Dạ lớp 7/5, tụi em đến tập dân vũ - Tôi cười cười.

- Lớp cô Hiệp à? Mau vào đi. Lúc này có mấy đứa cô bắt chạy rồi đấy. Sức em 5 vòng chạy không nổi đâu.

- Dạ! - Tôi chạy phóc vào.

Lúc này, đầu óc tôi quay mòng mòng, chỉ hiện lên được đúng 3 chữ cứ lặp đi lặp lại trong tâm trí: Lớp cô Hiệp. Lớp cô Hiệp. Lớp cô Hiệp... Chạy đến gần khu vực tập trung thì xem tông phải một thằng con trai. Nó đứng công nhận là cản đường ghê gớm luôn, áo thun trắng, quần sọt nâu, kính cận, ba lô đen, xe đạp trắng xanh, cái mặt thì cứ ngơ ngác nhìn xung quanh, max ngáo. Tôi lờm nó một cái, nghĩ là học sinh mới nên thôi không cần nhằn. Hứ! Coi chừng đó, lần sau còn gặp lại mà chặng đường bà mày là mày coi như mày được một vé vòng quanh địa ngục rồi.

Sau đó, tôi tiếp tục chạy, khi đến khu tập trung 7/5 rồi thì thấy mặt mày cô Hiệp đã tối sầm.

- Sao giờ mới tới? - Cô nghiêm giọng.

- Dạ... - Tôi cúi đầu hối lỗi - em đi giữa đường thì xe đạp hư mất nên phải đứng lại sửa ạ.

Wow!!! Năng lực nói dối không chớp mắt lại lần nữa được thể hiện.

- Lần sau cẩn thận đấy. - Cô thở dài rồi biểu tôi vào hàng.

- Ủa tưởng mẹ bạn chở chở, có bao giờ bạn đi xe đâu. - Quý đang chỉnh hàng lại thì nhìn tôi thắc mắc.

- Nhiều chuyện. - tôi vừa cười trừ vừa trừng mắt nhìn cậu ta - nói nữa tớ xử đấy.

Các bài tập vô cùng đơn giản. Chủ yếu là vận động tay chân. Nhưng có điều... phải đứng ngoài nắng. Mấy ông thầy thì đứng trong bóng râm. Mấy bà cô thì trùm như ninja. Có sự phân biệt đối xử không hề nhẹ...

Kết thúc buổi tập, tôi đương nhiên là phải mua cho mẹ Vy kia ly trà sữa.

12. Chương 12: Tuyển Học Sinh Giỏi

Sáng hôm nay trường tôi dường như nhộn nhịp hẳn lên. Hầu như toàn là người lớn. Tôi vừa đi vừa đưa mắt đảo xung quanh sân trường:

- Quái lạ! Không lẽ lại bắt bọn mình tiêm phòng nữa à?

Vừa vào tới cửa lớp thì...

- ÁAAAAAAAAAAAAAAAAA!!! - tiếng hét thất thanh làm tôi xém trượt ngã - đẹp trai quá

~,! Không cần phải biểu lộ cảm xúc một cách tích cực thế chứ???

Tôi vừa bước vào vừa nhẩn nhé:

- Hết cái gì mà hết? Tụi bây rảnh hơi à?

- Học sinh mới kìa, hoàng tử kìa, soái ca kìa, nam thần kìa... bla bla....

Đám con gái lớp tôi đúng là một lũ háo sắc hết sức! Mấy thằng con trai thì tụ lại một chỗ rồi nhếch môi thì thầm gì đó. Tôi xem như là người ngoài, im lặng lướt nhanh qua tên con trai mới chuyển vào đó. Ờm... nhan sắc thì cũng chả có gì thái quá, đám thần kinh kia mắc bệnh ảo tưởng à???

- Ê! - Tôi bước đến đập vai Quý - cậu ta là học sinh mới à?

- Ừ - Quý gật đầu - vừa đến lúc này, này giờ giống như bị bệnh câm, không nói tiếng nào.

- Nhìn mặt bung ra sữa thể mà cũng nổi tiếng đấy chứ? - tôi chống cằm ngồi xuống bên cạnh Quý - tên gì thế?

- Lũ con gái nghe trộm được chút thông tin, tên là Vũ Đình Thức, học lực khá, từ Hải Dương chuyển vào...

- Quý ngêch ra vẻ mặt trầm ngâm nhìn tôi - Thử nói xem, đoán cậu ta trụ nổi cái danh hiệu "bé ngoan" được mấy ngày?

- Aizz! Cậu ta dù có tri thức thế nào, thì vào cái chuồng 7/5 này, coi như là tận thế rồi. - Tôi thở dài ngao ngán.

- Bó tay! - Quý lắc đầu phụ họa

- Thôi qua 7/3 mượn bút màu đã.

Tôi nhanh chóng đứng dậy, tiến thẳng về hướng lớp 7/3. Bên đó thì náo loạn cũng không kém. Hình như cũng có học sinh mới chuyển vào thì phải...

- Hà! - tôi bước đến cạnh Khải Hà - mượn bút lông đen học Mĩ Thuật tí.

- Ồ. - Hà đưa bút cho tôi

- Học sinh mới à? - tôi tò mò nhìn vào chỗ đông đúc ở góc lớp

- Ủ, từ Nha Trang chuyển vào.

- Yô!!! Cậu ta đồng hương với mày à? - tôi hứng thú nhìn về phía "người mới"

Í! Khoan! Có gì đó sai sai! Sao thằng con trai đó nhìn quen thế nhè??? Kính cận?!

- V! Cái thằng hôm qua xem đụng tao! - tôi trừng mắt, không ngừng muốn phóng đạn về phía tên bốn mắt đó - Tên gì thế?

- Nguyễn Bá Gia Khánh.

- Ghi hận. - Tôi bặm môi rồi về lớp, không quên ném trả tên đó một cái nhìn ớn lạnh.

Có lẽ bây giờ thì cái tên này không quan trọng lắm với tôi. Nhưng, hãy nhớ nhé, tương lai sẽ còn đụng mặt với cậu ta dài dài

- Gì thế? - Quý thấy cái mặt tôi hầm hầm đi về liền thắc mắc - đụng anh nào chọc cho rồi à?

- Đứa nào dám bà mày đập cho gãy chân - Tôi chấp miệng rồi về chỗ ngồi

Vào tiết Ngữ Văn, cô Hương dành ra 15 phút để thông báo tin hot:

- Năm nay thị xã tổ chức thi học sinh giỏi cấp trường, các em ai chưa tham gia bồi dưỡng môn gì, nếu có thời gian thì có thể tham gia kỳ thi này, một tháng nữa sẽ thi, bạn nào thi Ngữ Văn thì đăng ký tại cô nhé.

Tôi còn đang ngồi bàn cuối tô bài Mĩ Thuật, nghe cô nói thế thì mắt sáng bừng lên. Lần này đúng là cơ hội tốt cho tôi phát triển ngành Văn Học của mình, bởi vì tôi đang dần tiếp cận ngành văn học bằng cách viết tiểu thuyết trên mạng, thế là tôi miễn cưỡng giơ tay:

- Thưa cô em có thể...

- À - cô nhìn tôi - nếu em muốn đăng ký môn Ngữ Văn thì phải hỏi cô Loan nhé, có gì cô sẽ nói cô Loan giúp em.

- Vâng em cảm ơn ạ - tôi cười cười.

Nhưng mà, chuyện thi Ngữ Văn này đương nhiên không thành công. Cô Loan tận miệng nói với tôi, ánh mắt vô cùng chân tình:

- Nếu em có cảm hứng với văn học, đáng lẽ ra em nên đăng ký từ sớm. Bây giờ cô lọc đội tuyển rồi, danh sách chính thức cũng đã nộp. Cô cũng không còn cách nào khác. Thôi thì năm sau cố gắng.

Rồi cô Loan vỗ vai tôi, sau đó cứ nhiên mà lướt qua người tôi. Tôi giống như là bị sét đánh ngang tai, cứ thế đứng ngây ra một lúc. Rõ ràng là cô Hương đã nói nếu có thời gian thì có thể tham gia mà, tại sao vậy? Mấy tối hôm nay tôi còn mơ mộng chuyện mình tham gia, cố gắng thế nào, sau đó được hưởng thành quả ra sao, bỗng chốc thành mây khói mất rồi.

Tôi dờ dãi bước vào lớp, My nhìn tôi khó hiểu:

- Chuyện gì vậy Thùy?

- Không có gì - tôi cười nhạt - cuộc đời trớ trêu quá mà.

Nếu giả sử chỉ là không được tham gia thi, tôi sẽ không buồn, bởi vì một phần cũng do tôi không đăng ký ngay từ đầu. Nhưng... Vài ba ngày sau, tôi đụng mặt Nguyễn Hồ Minh Thư. Thư hỏi tôi:

- Thùy, tao nghe mấy đứa nói Ngữ Văn mày cũng được lắm mà sao không đi?

- Aizz! - Tôi thở dài - không đi được, hết nhận rồi.

- Gì? - Thư mở to mắt như không tin lời tôi - tao vừa mới hỏi cô Loan, cô Loan cho tao vô rồi nè. Mày cần tao xin không?...

Khoảnh khắc này, tôi như hóa đá. Gì chứ? Cho vô rồi? Đùa phải không? Tôi mang ý niệm lớn lao để bị bà đập tắt là đủ rồi nhè, lại còn dám tạt nguyên xô nước lạnh vào mặt tôi. Được lắm, chuyện này tôi ghi hận, nhất định ghi hận!!!

- Thùy! - Thư đập vai tôi - đứng nghếch ra đó làm gì? Đi không tao xin cho.

- Khỏi cần, tao đổi ý rồi. Đã đi thi học sinh giỏi thì đi môn nào cho nổi tí. Tao đi đã! - Tôi cười gằn rồi lên lớp.

Đến tiết Vật Lý, tôi còn chửi thầm bà cô Ngữ Văn hai mặt thì bị cô Dung cho ăn phần. Cô Dung quát lớn:

- Cô Thùy kia, đứng dậy cho tôi.

- Dạ? - tôi ngơ ngác đứng dậy, cả lớp đổ dồn ánh mắt về phía tôi.

- Học sinh giỏi kiểu đó à? Trong tiết của tôi cô toàn là không nghe giảng, đầu óc cô để đâu thế hả? Cái danh hiệu của cô có chắc là không bài của bạn bè không đấy, tôi thật xấu hổ thay cho cô...

Tôi bặm môi im lặng, kiềm chế nào Phạm Thanh Thùy, đừng manh động, hít thở thật sâu nào. Phù! Không sao rồi, kiềm chế rất tốt. Da mặt mày lại dày lên thêm chút rồi! Tôi sẽ trả thù bà sau, dựa vào gì mà nghi ngờ thực lực của tôi chứ? Được, được lắm, tôi sẽ còn chọc tức bà dài dài. Một ý nghĩa quái dị lóe sáng trong đầu tôi:

- Thưa cô! - tôi hô lớn - em muốn đăng ký vào dự thi học sinh giỏi Vật Lý.

Cô Dung trợn mắt nhìn tôi vừa ngạc nhiên vừa khinh miệt. Cả lớp lại một lần nữa nhìn tôi, cảm thấy tôi thật đáng sợ, lần này tôi ăn gan trời rồi.

- Được! - Cô Dung nhếch môi lấy bút ra - họ và tên?

- Phạm Thanh Thùy ạ - tôi mỉm cười, nụ cười đầy sức thách thức - em sẽ cố gắng trong kỳ thi này - tôi còn cố ý nhấn mạnh từ " cố gắng "

Vâng! Sẽ "cố gắng"!

...

Hết tiết, tôi nhanh chân phóng thẳng xuống lớp 7/1.

- Linh lùn đâu? - Tôi lớn giọng với Diệp - kêu nó ra đây giùm Thùy cái.

- Gì thế? - Diệp Linh nhìn tôi, uể oải đi ra

- Tớ quyết định rồi - tôi trừng mắt nhìn Diệp Linh với vẻ quyết tâm - không chọn được môn tớ thích nhất để đi thi, tớ sẽ chọn môn tớ ghét nhất, hơn nữa còn yếu nhất. Chính là cái thể loại Vật Lý chó chết kia. Bạn bè phải rút đao tương trợ lẫn nhau, vậy nên... - tôi vỗ vai Diệp Linh - bạn phải đi với tớ.

- Hả? - Diệp Linh ngơ ngác - Vật Lý tớ không giỏi lắm, hơn nữa kiến thức cũng không...

- Không sao. - tôi ngắt lời - Hứ! Lần này tham gia là để làm chương mắt bà cô Vật Lý kia, còn kết quả tớ méo thèm quan tâm. Nhớ đấy!

Rồi tôi về lại lớp mình, đi giữa đường còn đụng Quý. Quý lắc đầu nhìn tôi khó hiểu:

- Bạn thật khác người. Rõ ràng Vật Lý đã yếu, cô Dung cũng không có thiện cảm với bạn, vậy mà còn...

- Kệ đi tớ không quan tâm - tôi hất cằm rồi bước vào lớp - tớ sẽ từ từ mà hạ bệ bà cô đó, dám nói tớ không có thực lực, hứ!

13. Chương 13: Có Thể Lấy Lòng Nhưng Không Được Hạ Bệ

Haizz!!! Cái chuyện mà tôi nói là sẽ ” ám sát ” bà cô Vật Lý tên Dung ấy, ngầm tưởng đâu là thuận buồm xuôi gió. Nhưng kết quả là bữa đầu tiên đi bồi dưỡng, tôi đã chịu nổi nhục vô cùng thậm tệ. Tôi quên mất rằng đến một bài về gương đơn giản tôi cũng không biết làm, bởi vì... aizz... thắm lăm thắm lăm! Trên lớp học thì cô Dung giảng bài sơ sài, điểm cao hay thấp muốn cho là tùy vào cô hết, mà tôi lại có thù oán với môn Vật Lý từ khi mới bắt đầu học nên cái gốc cơ bản bây giờ tôi cũng chả nắm được, mặc dù là có đi học thêm ở cô Thọ. Tôi chính là cái kiểu người không cần hiểu bài, chỉ cần nhìn công thức là có thể áp dụng, và đương nhiên, tôi cũng được xếp vào những đứa học yếu Vật Lý nhất nhóm, đơn giản là vì nhóm vừa ôn, cô Thọ lại vô cùng hiền nên dễ làm tôi nản. Mà lên lớp 7 này, đặc biệt là học kỳ 2, môn Vật Lý của tôi càng ngày càng trượt dốc không phanh, bởi vì... học Điện Học làm gì có công thức để mà áp dụng, toàn là lý thuyết với vẽ một mớ sơ đồ lộn xộn, nhìn sơ qua cũng đã thấy mù mịt rồi. Khi cả đám học sinh bồi dưỡng trong nhóm đã làm hơn một nửa bài tập cô Dung giao cho, tôi vẫn còn đang lơ mơ lật sách xem kỹ phần lý thuyết. Khi bọn nó chạy đi chơi hết rồi, tôi mới bắt đầu đọc đề bài đầu tiên, cảm giác giống như bản thân đang càng ngày càng bị chôn dưới cái hố sâu không đáy, không cách nào ngoi lên được, thậm chí là nếu cái hố ấy có nước thì tôi giống như là đang càng ngày càng chìm T_T

Cũng cứ với tình trạng ” tê liệt dây thần kinh ” như thế, tôi đi bồi dưỡng suốt mấy ngày liền vẫn không cảm thấy mình đã tiếp thêm được kiến thức gì, chả thấy đường đi nào hết, cứ giậm chân tại chỗ. Khi cô Dung giảng bài, đám học sinh giỏi vừa nói chuyện vừa nhai bánh vẫn có thể áp dụng được vào bài tập. Còn tôi, ngồi ngậm bút suốt tiết, mắt nhìn lên bảng vô cùng chăm chú, đến mỗi cái bảng muốn bốc khói, vẫn không có cách nào có thể hiểu nổi bài giảng của cô Dung. Cùng lúc này còn phải tham gia các buổi tập dân vũ ở trường, quả thực là bản thân cảm thấy áp lực vô cùng nặng nề. Hay là cách học của tôi có vấn đề??? Nghĩ tới chuyện này, tôi liền muốn tìm một sư phụ để thỉnh giáo. Ai đây nhỉ? Không lẽ hỏi cô Thọ? Chắc chắn cô sẽ cho tôi một trận nhừ tử, sau đó có khả năng sẽ còn gọi mẹ tôi để thông báo kết quả học tập, đến lúc đó nhất định tôi sẽ không thể ăn ngon ngủ yên nữa, vậy nên, chính sách khác... À! Thánh vật lý 7/5!

Sáng hôm sau, tôi dậy sớm, bữa sáng cũng không thèm ăn, viện cớ với mẹ đi học sớm là vì cô giáo chủ nhiệm muốn dặn dò gì đó, mẹ tôi cũng có chút nghi ngờ nhưng vẫn miễn cưỡng chở tôi đến trường sớm. Tôi vừa vào lớp liền ngó một lượt xung quanh, Thánh Vật Lý đến rất sớm, tôi cất cặp rồi nhanh chóng đến gần nài nỉ. Đoạn hội thoại dài dòng đó tôi sẽ lược qua, bởi vì nếu kể ra thì khá mất mặt, tôi phải áp dụng mọi thủ đoạn và biện pháp, ngồi kể lể cho Thánh Vật Lý nghe tôi đã khổ sở ra sao khi đi bồi dưỡng, suốt ngày bị cô Dung mắng, lúc nào cũng lơ mơ, dù có chăm chỉ cỡ nào cũng không thể hiểu nổi bài giảng trên lớp bồi dưỡng, sau đó, cậu ta tốt bụng vỗ vai tôi, cười cười tỏ vẻ đồng cảm kèm theo chúc thương tiếc:

- Gieo nhân nào gặt quả nấy, mình đã cảnh cáo bạn lúc đầu rồi, đúng là hâm, mắng bạn cả ngày bị hâm chắc bạn vẫn hâm thế. Đã ngơ môn Vật Lý rồi mà vẫn cứng đầu đầu khẩu với cô Dung, số bạn coi như còn may nên không bị cô Dung đề cho rớt. Mình nói cho bạn biết, học kỳ 1 là do cô không chú ý đến bạn, chứ bây giờ, để lọt vào mắt xanh cô rồi, aizz! Đi tự tử đi là vừa

~Tôi bĩu môi phản bác:

- Thì vậy nên mới nhờ bạn giúp, bạn học cô Dung hai năm nay, hơn nữa trên lớp cô còn nâng bạn như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Hứ! Thế loại con cứng như bạn, tớ không tin là không có cách đối phó với mụ phù thủy đó!

À! Hình như còn chưa giới thiệu cho mọi người biết, Thánh Vật Lý lớp tôi là... thắng bạn thân mặt lạnh chó chết ngồi đầu bàn của tôi _ Đoàn Ngọc Quý.

- Có cách - Quý đập bàn - cố lấy lòng cô đi.

- Hừm? - tôi ngheo đầu - lấy lòng kiểu gì?

- Thì... - Quý gãi đầu - nói chung là đừng có giả vờ ngon ngọt với cô Dung, cô Dung ghét mấy thể loại đó lắm. Ờ... à đúng rồi, muốn lấy lòng cô thì phải dựa vào thực lực của bạn, chỉ cần bạn học giỏi, thích tìm

tôi, làm được bài tập nâng cao mà cô Dung ra, thường xuyên giơ tay phát biểu bài, chắc chắn cô sẽ để ý tới. Lúc đầu thì có lẽ cô sẽ gặp khó dễ, nhưng chỉ cần vượt qua cái khó dễ đó, thì coi như bạn thành công.

- Ủm! Nắm được nội dung sơ sơ! - Tôi chóng cảm suy tư - mà khoan! Đã nói là tố yếu môn Vật Lý thì còn phát huy kiểu gì?

- Cô Dung giảng không hiểu à?

- Tố không nắm được phương pháp học để đối phó với cô Dung - tôi bắt lực lắc đầu.

- Đừng nói là bạn ngồi nghe giảng tỉ mỉ đấy nhé?

- Chớ sao nữa, vậy mới hiểu bài chớ.

- Đồ khùng này! - Quý với lấy cây thước trên bàn, đập mạnh vào đầu tôi - có ngớ không thế?

- Ayia! Thằng này bữa nay ngon nhè? - tôi bậm môi xoa đầu - chớ không lẽ ngồi chơi à?

- Học cô Dung thì phải theo kiểu vừa học vừa chơi, hiểu chưa? Còn nữa, cô Dung rất hay nhảy bài, có khi từ môn Vật Lý lại chuyển ngay sang môn Địa Lý rồi bay qua Hóa Học đấy, đừng có tập trung cao độ vào những gì cô nói, dễ phân tâm lắm. Bạn tập trung nghe giảng những gì liên quan đến Vật Lý, khi cô nhảy đến chuyện khác thì bạn kiếm bài tập làm, đừng quan tâm cô nói gì. Càng nghe càng rối lên đấy.

- Ô! - tôi ngân tiếng " ồ " thật dài - okê! Sẽ áp dụng những lời bạn nói, nhưng mà, tố vốn là bị mất gốc rồi, biết nhờ ai dạy lại đây?

- Kêu cô học kèm á.

- Khùng à? Cô học kèm là dạy cho cả nhóm chớ có phải dạy cho mình tố đâu.

- Thế... - Quý suy nghĩ rồi nhìn tôi - có cách này không biết bạn có kiên nhẫn nổi không?

- Cách gì?

- Thì... kiến thức cơ bản tố sẽ giảng sơ qua cho bạn để đối phó với cô Thọ. Rồi khi đi học kèm, bạn kêu cô Thọ đưa thêm bài tập nâng cao, có bài nào không hiểu lên hỏi tố. Học kiểu đó cũng sẽ khá lên cho coi.

- Ờ được á, thế cảm ơn nha, nhờ bạn rồi. - Tôi vỗ vai Quý rồi về chỗ ngồi.

Sau đó, đương nhiên là tôi thực hiện theo kế hoạch, giờ 15 phút cậu ta đều giảng kiến thức cơ bản cho tôi, sau đó chủ yếu là tôi phải tự về coi lại, ngẫm nghĩ những lời cậu ta nói. Lên lớp bồi dưỡng, tôi áp dụng cách học của Quý, quả nhiên rất có tác dụng. Tốc độ làm bài tập của tôi cũng tăng nhanh lên. Học thêm ở cô Thọ, lúc đầu chỉ cần học 1 tiếng rưỡi (17h đến 18h30). Sau đó, tôi ngồi thương lượng với cô về việc ôn tập thêm để tôi thi học sinh giỏi, cô đồng ý, tăng thời gian lên thêm 2 tiếng rưỡi nữa, tức là mỗi buổi tôi phải học 4 tiếng (17h đến 21h), riêng các bạn học khác thì học như giờ cũ. Cứ như thế được hai tuần, tôi đã có tiến bộ rõ rệt, dần dần các bài tập khó tôi đều có thể tự làm, hướng giải của Quý thật sự rất dễ hiểu, tôi chỉ cần thêm lời giải là có thể được điểm tối đa. Dần dần, mọi bài tập cơ bản mà cô Thọ giao cho nhóm, tôi đã có thể làm được nhanh nhất trong thời gian vô cùng ngắn. Kèm theo đó, mỗi khi có giờ thực hành Vật Lý về phần lắp mạch điện, Quý đều giảng kỹ càng cho tôi hiểu thêm về lý thuyết mạch điện. Xem như lần này có Quý cứu giúp rồi...

À! Cũng khoảng 2 tuần sau đó, cô Dung biểu Quý vào nhóm bồi dưỡng cho vui. Quý do dự, tôi năn nỉ nửa buổi, thế là cậu ta đồng ý. Nhưng cũng chẳng kiên trì được bao lâu, lịch thể dục lớp tôi bị trùng với lịch bồi dưỡng, tôi vốn định cùng Quý chuyển qua lớp 7/6 học thể dục bù. Nhưng mà Quý nói mẹ cậu ta không đồng ý, học bồi dưỡng thực sự rất tốn thời gian. Mẹ cậu ta cũng sợ ảnh hưởng đến học tập thường ngày nên không cho cậu ta đi bồi dưỡng nữa. Quý nghỉ sau 1 tháng học bồi dưỡng. Thế là tôi chỉ còn biết " cùng tiến " với Diệu Linh, đương nhiên nếu có bài nào khó vẫn có thể hỏi cậu ta trên lớp...

...

Cuối cùng cũng đến ngày thi. Địa điểm tổ chức thi học sinh giỏi là tại Trường Tiểu Học Nay Der. Trước khi thi tôi còn không buồn xem lại lý thuyết, vòng chơi quanh ngôi trường cũ của mình, sau đó dự lễ khai mạc rồi chính thức vào thi. Bài thi cũng không khó là mấy. À! Còn phải kể với mọi người một chuyện vui,

nhóm Vật Lý tôi còn có một cậu bạn tên là Lữ Phúc Phú. Tính tình cậu ta đúng thực là vô cùng nhỏ mọn, cứ như là đàn bà con gái, rất giỏi soi những điểm xấu của người khác. Trước thi, cậu ta có ý gây chuyện với tôi, tôi liền bấu môi liếc xéo:

- Tao trù cho mày thi rớt đi! Cô Dung kỳ vọng vào mày nhiều vậy, mày mà rớt chắc thảm lắm.

- Tao mà rớt mày tưởng mày có giải chắc? - Phú cũng chả kém, lườm tôi lại.

- Ồ! Đợi đi! - Tôi cười gằn rồi bước vào phòng thi...

Hahaha!!! Lời tôi nói quả nhiên rất linh nghiệm. Khi kết quả chính thức được công khai, bạn học Lữ Phúc Phú quả nhiên nhận được danh hiệu thi rớt. Tôi cười thầm trong lòng. Tôi giật được giải 3 với tổng điểm là 14,25đ, đương nhiên không quên cảm ơn thằng bạn thân cùng lớp họ Đoàn kia. Diệu Linh kém tôi 0,25đ nhưng vẫn đồng hạng 3.

Cô Dung cũng đã hứa, nếu học sinh nào có giải, cô sẽ cộng thêm 3đ vào bài kiểm tra Vật Lý sắp tới. Và tới thời điểm mà được cộng điểm này, đương nhiên, tôi cũng đã chính thức lấy lòng được bà cô mà tôi ghét nhất. Tôi nhận ra một điều, nếu không "diệt" được đối tượng mình ghét, tốt nhất là đừng để họ quay lại mà hạ bệ mình, cứ từ từ mà giả vờ hòa nhập, lấy lòng, sau đó, rút dao đâm một nhát vẫn chưa phải là muộn...

14. Chương 14: Câu Chuyện Về Bản Kiểm Điểm

Chuẩn bị đến đợt kiểm tra 1 tiết lần hai trong học kỳ 2, Trường THCS Nguyễn Huệ thay đổi cách giảng dạy và học tập mới. Khi chào cờ cũng đã nói sơ qua vấn đề này nhưng vì tôi lơ ngơ ngồi dưới đọc tiểu thuyết nên cũng chẳng biết nội dung là gì. Lên lớp nghe mấy đứa nói phải tách làm bảy nhóm, lúc đầu tôi thuộc nhóm 5. Nhóm 5 bao gồm 6 người: tôi, My, Ngọc, Hậu, Tân và Quý. Tôi gánh trọng trách là nhóm trưởng. Vì trong lớp chỉ có 5 học sinh giỏi, mà nhóm 5 lại chiếm tới 3 giỏi nên khoảng 2 tuần sau, mấy đứa trong lớp ý kiến với cô chủ nhiệm, cô liền chuyển Quý lên nhóm 4 để làm nhóm trưởng, đồng thời chuyển Hưng xuống nhóm chúng tôi. Tôi với My không ngớt than phiền vì độ lười học và ham chơi của cậu ta với Hậu, mọi người trong nhóm mặc nhiên, không ai quan tâm. Thế mà... khoảng 2 tuần nữa, vào giờ sinh hoạt cuối tuần, cô Hiệp xem sơ qua sơ đồ lớp thấy không ổn, nhóm 7 không có tính đồng đội, liên tục bị liệt kê trong sổ đầu bài. Cô xem sơ qua học lực rồi hỏi lớn với lớp:

- Các học sinh giỏi đứng dậy xem nào?

Kết quả là chỉ có nhóm tôi có tới 2 học sinh giỏi. Quý liền lên tiếng:

- Cô ơi nhóm 5 có 2 bạn giỏi kìa cô chuyển 1 bạn đi cô.

Tôi liền nhìn chăm chăm cậu ta, hận không thể phóng dao tới cho tan xương nát thịt. Cô Hiệp liền cứ thuận theo thế, đẩy tôi qua nhóm 7 làm nhóm trưởng, đồng nghĩa với việc thế chỗ cho Võ Trọng Tấn. Tấn qua nhóm 3 ngồi, đổi chỗ cho Huy qua nhóm 5 làm nhóm trưởng. Thế là tôi lại phải làm lại cuộc đời mình, bắt đầu làm quen với thành viên mới. Tôi ngồi một mình một bàn, quá tuyệt. Nhóm 7 gồm: Trà, Kiệt, Trung và Thủy. Từ khi chuyển qua nhóm mới này, tôi càng ngày càng "nói nhiều". Cơ bản là ngày nào nhóm tôi cũng có chuyện để bàn tán, nhưng mà, đương nhiên vẫn không sôi nổi bằng nhóm 3. Nhóm 3 bao gồm: Tấn, Nhung, Vy, Quân, Trúc. Hầu như đều là thành phần nhoi nhất lớp (ngoại trừ Quân). Những tiết gặp giáo viên dễ, Thủy nhóm tôi sẽ đổi qua nhóm 4 nhây chung với đám đó. Nhây một cách... vô tổ chức, vô kỷ luật. Hằng ngày đều có thể nghe tụi nó hát đến đau đầu, nói chuyện cũng đau đầu nốt. Ở nhóm đó tôi cực kỳ ngưỡng mộ nhất một người: Nguyễn Hoàng Phương Nhung. Bạn học Phương Nhung này chuyện gì cũng có thể nói, việc gì cũng có thể liều mạng mà làm được. Tính cách Nhung chơi vô cùng ổn, có thể coi là được nhất khối, không phải thể loại hai mặt như một số đứa. Điều mà tôi ngưỡng mộ nhất ở Nhung chính là: Tính cách của Nhung 99,9% là giống hệt La Kỳ Kỳ(nữ chính trong Thời Niên Thiếu Không Thể Quay lại Ấy của Đồng Hoa). Sở hữu một tính cách vô cùng ngông, đặc biệt rất hay chống đối thầy cô và thường được thầy cô đề cập tới trong phòng hội đồng. Mặc dù thế, nhưng tôi thấy, những lúc Nhung "cãi tay đôi" với thầy cô về việc gì đó, thì việc đó vô cùng có lý và được học sinh trong lớp hòa theo để chống đối giáo viên. Đơn giản là vì bạn ấy dám nói những điều mà chúng tôi không ai có gan hó hê nửa lời...

Ồ... còn một chuyện nữa mà còn phải đề cập đến, chính là buổi học Anh Văn chó chết vào thứ 5. Học đến khoảng giữa tiết, cô Oanh đột nhiên nổi hứng kiểm tra Sách Bài Tập. Loại sách này từ đầu năm đến giờ cô chưa bao giờ đề cập với chúng tôi là sẽ học. Thế là gần như tập thể lớp đều phải đứng dậy, riêng có 6 học sinh không đứng, nghe nói là do học kèm nên cô đã nhắc. Chúng tôi lại lần nữa phải ghi bản kiểm điểm tập thể. Cô Hiệp đã nghiêm khắc dặn dò:

- Lần này các cô các cậu không viết rồi đưa phụ huynh ký thì đừng nói tới việc đi học.

Tôi đương nhiên còn chả buồn đưa mẹ tôi ký, bởi vì, mẹ tôi ký xong cái bản kiểm điểm đầu tiên trong đời này không những không mắng tôi mà còn sẽ lên hỏi thẳng giáo viên rồi làm lớn chuyện. Thế là tôi viết cho có, rồi đem lên hỏi mấy đứa nên đưa ai ký. Ai cũng liền nhắm thẳng vào một người: Nguyễn Hoàng Phương Nhung. Đây! Tôi nói mà! CHUYỆN GÌ BẠN HỌC PHƯƠNG NHUNG CŨNG CÓ THỂ LÀM!

Sau chuyện này, lại lần nữa tôi lại phải ghi bản kiểm điểm. Bởi vì... aizz... năm ngày sau đó, lại là tiết Anh Văn. Khi cô đã viết thứ ngày rồi, lớp chúng tôi vẫn còn lộn xộn chưa đâu vào đâu. Cô Oanh tức giận bắt chúng tôi đọc đi đọc lại thứ ngày bằng Tiếng Anh. Tôi với Vy cười cười nhìn nhau (do vô tình chạm mắt). Chắc là cô Oanh tưởng chúng tôi đang cười ý mỉa mai xem thường cô, thế là cô bắt chúng tôi đứng hết tiết, ghi tên vô sổ đầu bài, ký cho lớp tiết Trung Bình.... aizz... thế là lại bản kiểm điểm...

15. Chương 15: Kết Thúc, 7/5... Tạm Biệt!

Đề cương học kỳ 2 cuối cùng cũng được phát ra, lại tới mùa tốn giấy A4 rồi. Đứa nào đứa nấy cũng hí hục soạn. Qua học kỳ 2 này, giáo viên trên trường tự nhiên lại có thêm cải cách mới: soạn đề cương và học thuộc sau một tuần phát ra, sau đó giáo viên sẽ gọi bất kỳ học sinh nào trong danh sách lớp. Học sinh trong khối không khỏi than phiền về việc này, thậm hận người đã đề ra ý kiến đó. Riêng tôi thấy cũng chả có gì, đường nào cũng phải học để thi học kỳ, chi bằng học trước cho khỏe. Và đương nhiên, cứ tới giờ sửa đề cương thì lớp lại chuyển bàn từ nhóm về tổ như cũ, nhưng mà, tôi ý quyền làm tổ trưởng nên tất cả các tiết học tôi đều lên ngồi cùng cô bạn thân của mình _ Mai Vũ Xuân My, đồng thời cũng kéo thẳng bạn thân còn lại xuống chung _ Đoàn Ngọc Quý, cậu ta ngồi trên chúng tôi một bàn, thỉnh thoảng để tránh giáo viên nghi ngờ, cậu ta sẽ kéo thêm một đứa học lực khá hoặc trung bình ngồi chung, bao gồm rất nhiều người: Tấn, Huy, Phát, Phúc.... vân vân và mây mây... Ngồi chung với học sinh giỏi công nhận là rất có lợi, nếu bài nào không biết có thể trao đổi ý kiến với nhau, nhưng đồng thời hại cũng có, chính là, bài nào tôi không biết làm mà hai đứa kia biết làm, tụi nó chắc chắn sẽ tặng cho tôi vài cú cốc đầu...

Sáng hôm nay tôi đến rất sớm, xuống 7/1 mượn đề cương của Diệu Linh, sau đó lên lớp xem lại đề cương của mình. Tiết 1 và tiết 2, tôi còn nhỡn nhơ cười giỡn với mấy đứa. Sau tiết 2 giải lao 15 phút, tôi lên bàn giáo viên ngồi "nhắm" với mấy đứa con gái trong lớp, tách hai đứa bạn thân cho tụi nó ở dưới nói chuyện. Thoạt đầu, tôi thấy đám con trai lớp 7/6 qua lớp tôi, trong đó có Trung (quan hệ có chút mờ ám với My). Tụi nó ngồi ngay bàn tôi để chọc My. Khoảng một lúc sau thì Tấn xuống tham gia nói chuyện cùng đám đó, còn tự tiện lấy chai nước của tôi ra để uống. Tôi ngồi ở trên quan sát thấy hết nhưng nghĩ qua loa chắc cũng chả sao, lúc sau vào lớp xử cậu ta cũng chả muộn. Nhưng mà, cùng lúc Tấn vừa đặt chai nước lên bàn tôi, còn chưa đầy nắp, Vy với Phương như tên lửa từ cửa sau của lớp chạy như điên vào, không cẩn thận nhảy lên bàn tôi, cư nhiên hất đổ chai nước. Nước trong chai tràn ra ướt hết bàn của tôi, nhưng không quan trọng, cái bàn thì còn có thể lau, nhưng mà... đồng đề cương lúc này tôi để trên bàn thì trong giây lát, ướt nhẹp như đồng rác. Tôi đang ngồi chơi, không thấy sự việc đó, chỉ nghe giọng My lạnh lạnh:

- Thùy ơi! Mấy đứa làm ướt đề cương bạn nè.

Lúc đó tôi mới giật mình, chạy thẳng xuống cái chỗ đang náo loạn kia. Đề cương của tôi....

Lúc này tôi còn chả suy nghĩ được gì, lập tức hét vào mặt đám con trai:

- Tụi bây dọn hết cho tao.

Sau đó tôi đi lên thẳng bàn giáo viên lấy khăn lau bảng rồi xuống vút vào mặt thằng Trung:

- Dọn hết, điếc à? Lau hết cho tao! Nhanh đi!

Mấy bọn con trai 7/6 thấy mắt tôi đỏ ngầu, miệng thì như loa phát thanh liên tục hét, tụi nó liền giải tán về lớp, bỏ mặt thẳng Trung ở lại lau bàn. My không ngớt xin lỗi tôi. Tôi cười gằn:

- Xin lỗi cái mẹ gì.

Sau khi Trung về, Tấn lại lấy khăn lau đồng đề cương đang ướt nhẹp trên bàn kia, tôi nhìn mà ngứa cả mắt.

- Xin lỗi nhen Thùy, xin lỗi nhen....

Vy, Phương, Tấn đồng loạt đứng trước mặt tôi liên tục nhảm. Tôi tức đến nghẹn cả họng, không thể nói được gì. Công sức hai tuần của tôi, đồng đề cương mà mỗi tối tôi đều phải thức tới 11h mới có thể hoàn thành, mấy câu xin lỗi của mấy người cứu được gì nữa.

- Im hết đi! - tôi quát lên

Không gian xung quanh trùng xuống, mọi người đổ dồn hết ánh mắt về phía tôi. Đến tôi còn cảm thấy sợ bản thân mình, chả kiềm chế được nổi nữa. Xung quanh, tất thấy các hành động đều dừng lại, ngoại trừ việc Tấn đang lau đồng đề cương trên bàn. Mắt tôi vô thức đưa xuống hành động đó, lập tức tay tôi hươ lên, hất mạnh tay Tấn ra, khăn lau bằng rút xuống nền lớp. Tôi giật phẫn đồng đề cương khỏi tay Tấn, sau đó vứt thẳng vào sọt rác kế bên. Tôi cũng chả biết tại sao tôi lại làm thế, nước mắt tự nhiên trào ra. Đúng lúc này, một giọng nói vang bên tai tôi, giọng nói rất quen thuộc:

- Biến về chỗ hết đi, ở đây phiền phức quá rồi đấy!

Là giọng của tôi... Không thể nào...

Đám Vy, Phương cùng mấy đứa đang tụ tập xem trò vui lập tức giải tán. Tấn nhìn tôi:

- Có sao không thế?

- Có, thế mà không sao à? - tôi giương mắt nhìn chằm chằm cậu ta như muốn ăn thịt

Mùi sát khí bắt đầu lan tỏa xung quanh.

- Xin lỗi mà.

- Biến về! - Tôi quát lớn.

...

Sau đó, 3 tiết còn lại, tôi chuyển xuống bàn dưới cùng ngồi úp mặt khóc. My cứ ở trên nói đi nói lại câu xin lỗi. Quý ái ngại nhìn tôi chả biết nói gì, chỉ vỗ vai rồi về chỗ ngồi học. Trong suốt thời gian từ đó cho tới buổi thi học kỳ, mỗi lần tôi thấy Tấn là nhìn cậu ta đờ đẫn sát khí. Về sau, đương nhiên tôi phải thức khuya, quyết tâm làm lại đề cương, đương nhiên lại phải thức khuya. Cứ như thế khoảng một tuần, sức khỏe giảm sút trầm trọng, tôi bị sốt, mặt lúc nào cũng nhếch nhếch như đưa đám. Thay vì thời gian tôi thường thức tới 1h hoặc 2h sáng, đến trường khi có những tiết không cần thiết, đương nhiên là dùng thời gian đó bồi bổ bản thân một tí. Tôi sẽ nhờ Quý ngồi trước chắn cho giáo viên khỏi thấy tôi. Còn khi giáo viên để ý, My sẽ gọi tôi dậy. Lúc này, bạn bè vẫn là tốt nhất...

Kỳ thi học kỳ 2 nhanh chóng bước tới, tôi tạm thời dừng kế hoạch viết tiểu thuyết trên mạng, nhờ một người bạn tôi quen trên mạng khi viết tiểu thuyết đăng ký cho mình một acc Facebook riêng (dù là mẹ tôi đã cấm từ trước rằng không cho sử dụng mạng xã hội), mục đích là để thảo luận bài trong những ngày nghỉ ôn thi...

Đề học kỳ 2 lần này hầu như là kiên thức cơ bản, tôi vượt qua một cách thuận lợi. Tới ngày tổng kết lớp, tôi đạt danh hiệu học sinh giỏi với trung bình môn là 8,2, và đương nhiên vẫn giữ cho bản thân được hạng 3. Lượng học sinh giỏi trong lớp vẫn như cũ, gồm 5 người: My, Phương, tôi, Quý và Hiếu...

Ngày tổng kết trường đến, ngồi chơi, nhận thưởng rồi về, hi vọng năm sau 7/5 vẫn là 7/5, một năm đáng nhớ khép lại. Đoàn kết có, ham chơi có, hay chống đối giáo viên có, thể loại giỏi hay khá có, giận hờn có, vui vẻ có, vất vả có, và 7/5 có, mãi mãi vẫn tồn tại 7/5. Lớp 8 có thể chúng tôi sẽ tách lớp, nhưng, 7/5 vẫn mãi nằm trong ký ức, nằm trong trí óc, vẫn mãi tồn tại và mãi được ghi nhớ trong tâm tâm này...

7/5, tạm biệt...

Mùa hè... tới đây...

16. Chương 16: Ngoại Truyện: Những Chuyện Chưa Kể

1. Lúc đầu khi được vào 7/5, tôi thực sự không thích lớp này một chút nào. Sau đó dần hòa nhập mới cảm thấy 7/5 là một tập thể vô cùng ổn, ổn tới mức tuần nào cũng hạng 13 hoặc 14, chào cờ đều bị nhắc nhở.
2. Lúc thi violympic Toán trên mạng cấp Trường, lợi dụng thời gian thi, tôi đã cúp được tiết Toán và tiết Anh Văn.
3. Câu cửa miệng của tôi là " chán quá". My chắc là rất ấn tượng, vì ngày nào ngồi cạnh my nữ ấy, tôi cũng đã lặp đi lặp lại n lần.
4. My rất thích màu hồng, bất kể là cái gì, bao gồm cả mũ, giày dép, cột tóc, quần áo, kể cả là đồ ăn vặt cũng phải có vị dâu hồng hoặc bìa bao bên ngoài màu hồng. Vậy nên, mỗi lần tôi lựa quà cho My vô cùng khó khăn, tôi chả biết thứ nào màu hồng gọi là đẹp, đơn giản là vì, tôi ghét màu hồng... Thế mà bản thân tôi lại hay chơi thân với mấy đứa nghiện màu hồng.
5. Có một sự thật là, những đứa bạn thân của tôi đều là thể loại Cự Giải, những đứa con trai từng ghép với tôi đều là Song Ngư.
6. Hè năm lớp 7 tôi đi Hà Nội và Sa Pa cùng họ hàng, trong đó có Nguyễn Minh Quân_ thằng chú họ của tôi. Trong suốt chuyến đi hầu như là leo núi, nhớ nhất là kỷ niệm leo lên đỉnh Fansipan và đỉnh núi Hàm Rồng. Ngoài ra, ba tôi còn chở riêng gia đình tôi đi Tuy Hòa, Đà Nẵng, Quy Nhơn, Huế và Quảng Trị. Năm nay là năm đầu tiên tôi được đi chơi nhiều như thế, đi đến mức ngu cả mặt.
7. Trong lúc đi chơi hè, tôi mua rất nhiều quà cho My, thứ gì cũng màu hồng hết.
8. Mặc dù tôi ghét màu hồng, thích màu xanh dương, đó là điều hiển nhiên cả nhà tôi đều biết, thế mà quà sinh nhật của tôi năm nay lại là... con thú bông Hello Kitty màu hồng.
9. Hè năm nay tôi thường nhắn tin với Quý và My, lúc nào nhắn tin với tụi nó cũng như nấu cháo, nhắn tin có khi cả ngày vẫn chưa ngừng.
10. Những ngày hè khi ở nhà không có gì làm, tôi thường lôi cả đồng văn mẫu hoặc tiểu thuyết ra ngồi đọc, hoặc nếu chán, tôi sẽ lấy sách học tốt ra để nghiên cứu trước cho lớp 8.
11. Mỗi sáng đi học, ngày nào cũng như vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại, chỉ cần tôi gặp My, liền có thể nghe câu nói bất hủ của cô bạn: " Đói quá Thù ới! "
12. Giáo viên trong Trường Trung Học Cơ Sở Nguyễn Huệ mà tôi ngưỡng mộ nhất là cô Thủy _ mẹ của Thảo.
13. Trong năm lớp 7, hầu như tất cả các bài kiểm tra 15p và 1 tiết của các môn xã hội, tôi đều quay tài liệu, và thường là đạt điểm rất cao.
14. Tôi rất thích đọc tiểu thuyết, điểm Ngữ Văn lớp 6 của tôi rất cao nhưng không hiểu sao lớp 7 lại rớt trầm trọng, trung bình cả năm chỉ được có 7,6, năm sau nhất định sẽ cố gắng hơn.
15. Tôi ghét môn Toán (sau Vật Lý), đợt vừa rồi tôi thi Vật Lý liền bị thầy dạy kèm chửi té tát vì không chịu đi Toán. Thầy cũng thật hay quá đi mất...
16. Có một sự thật là, bài tập về nhà từ đầu năm đến cuối năm, dù một bài tôi cũng không làm, chỉ lên lớp mượn vở mấy đứa trong tổ rồi chép qua loa cho có, riêng môn Toán tôi còn chả thèm đụng đến một chữ.
17. Tôi khá ghét âm nhạc cho nên từ nhỏ đến lớn, các hội văn nghệ của trường và phường xã tôi đều không tham gia.
18. Nếu tính về độ ngưỡng mộ thì con gái trong lớp tôi ưa rất nhiều, nói chung chơi với ai cũng rất hợp, đặc biệt là Nguyễn Lê Thảo Vy, bởi vì hai đứa nhoi như nhau, chỉ có điều Vy là nhoi công khai, còn tôi chỉ nhoi ngầm.

19. Còn nếu nói về con trai trong lớp, hầu như tôi chả có cảm tình tốt với ai ngoài cậu bạn thân của tôi — Đoàn Ngọc Quý. Ấn tượng lần đầu tiên tôi gặp Quý chả có gì đặc biệt ngoài ” độ mặt lạnh ” của cậu ta đối với mọi người. Trước mặt mọi người Quý tỏ ra vô cùng điềm tĩnh, nhưng những gì tôi quan sát được thì cảm thấy cậu ta còn nhồi hơn cả tôi, rất thích nghịch ngợm, tính tình cũng có chút ham chơi. Khi thảo luận bài với nhau thì tôi có thể đảm bảo, độ ăn ý của tôi và cậu ta có thể lên tới 99,9%, đó là lý do có một lần My đưa một bài toán vô cùng dễ, sau đó thì cùng bị bọn tôi cho một đập vào đầu. Nhưng có một điều trái ngược, tôi giỏi môn nào thì cậu ta học tạm môn đó (Ngữ Văn), còn cậu ta giỏi môn nào thì tôi yếu môn đó (Vật Lý).
20. Mỗi lần đi lao động, lúc nào tập thể 7/5 cũng về cuối cùng.
21. Điểm trung bình môn Địa Lý cả năm hên sao tôi vừa tròn 6,5, nếu không đã rớt thảm hại rồi.
22. Anh Văn tôi học không giỏi, cũng chả hiểu lý do vì sao trung bình lại cao nhất lớp.
23. Tôi ghét nhất là mấy đứa nói nhiều, đồng thời cũng chả ưa mấy đứa tiết kiệm lời nói, thế mà bản thân tôi sáng trưa chiều tối đều luyện thuyết như con vẹt, đến ba mẹ tôi cũng phàn nàn.
24. Buổi liên hoan cuối năm của lớp tôi không tham gia vì còn mải mê ở nhà đọc tiểu thuyết.
25. Kỳ nghỉ Tết trong năm lớp 7 kéo dài hai tuần, gia đình tôi và gia đình của bạn ba tôi rủ nhau đi du lịch ở Nha Trang và Đà Lạt. Có hai kỷ niệm đáng nhớ nhất là, ở Nha Trang thì tôi được uống vô vàng nước biển, ở Đà Lạt thì tôi thức nguyên đêm vì lý do là trời quá lạnh.
26. Ở trong khối, nữ thần toàn diện nhất mà tôi tự chọn và lấy đó làm gương chính là: Hồ Ngọc Khuê.
27. Trong truyện tôi từng nói Quân đơn phương My, nhưng sau đó khi qua kỳ nghỉ hè, tôi không biết hai người đó đã có xích mích những gì. Quân bắt đầu ghét My, không chỉ ghét đơn giản mà là ghét đến cay đắng, hận đến tận xương tủy. Trong khoảng thời gian đó, My bị hack hơn 30 acc Facebook. Chuyện này tôi cũng chả biết lý do, cho đến khi mỗi lần My lập acc mới, kết bạn với tôi rồi than phiền thì Quân lại nhắn tin đến hỏi acc Facebook mới của My là gì... Ồ! Lý do có rồi đấy!
28. My có rất nhiều ” anti-fan”. Nhiều lúc có những người nghe tin tôi là bạn thân của My, còn khuyên tôi không nên chơi với My. Tôi cảm thấy, tính My rất tốt mà, hòa đồng có, hiền có, học giỏi có, xinh gái có. Cái gì chả đạt tiêu chuẩn là ” học sinh ba tốt”.
29. Trong năm học lớp 7 này, ” học sinh gương mẫu ” như tôi đã ngủ gật trong lớp hơn 5 tiết.
30. Nếu đã có ai đọc qua ” Im Lặng Mà Nghe Nổi Loạn ” và biết chính tôi viết, thì xin hãy giữ kín bí mật này, mãi mãi, nếu có ai hỏi tên tác giả, cứ tươi cười với họ mà nói rằng: ” Tác giả ấy à, tớ cũng không rõ nữa, chỉ biết ẩn danh là Dương Thiên Trúc Linh thôi, tớ tin rằng bạn cũng sẽ không muốn biết tên thiệt của bạn ấy đâu. ”

...

Hì! Tạm Biệt!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/im-lang-ma-nghe-noi-loan>